

הוצאת
ספרות
תורה

הדפסת והדפוס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י חיים חש"ש

ספר

נפש מורד על התורה

דברים מהוקים. מדבש ונשת צופים. שבעתים מהוקים דרשים לכל הפערים. ושבר טוב לעושים. הרי והודר פעלים. נחלים מפה דובר מיערים, אשר נאמרו ברבים. ה"ה הרב המאיר הגדול המפורסם בצדקתו וראתו בתורתו וחסדותו כש"ת מו"ה פנחס נפולרי זצלה"ה יליד נאמנין יע"א מקום ורדת השמש רבנו המפורסם בער מנ"ן אברהם וצוקלה"ה. וזה מהנודר פה ק"ק ה"ס"ט ושם מנחתו כבוד וכו' יעמוד לנו ולודע ורענו. למען נצליח בכל מעשה דינו. עד שיבוא משה צדקנו לנאלנו. במדרה כמינו. אמן.

נעתי כי מצאתי ברוב החסידים. לעשרת נתי האמיר צדקה ע"ה העקרה והבאתי לבידורם. שיען על דברי אבות. לחקש עמי לשובה את אי בני החלמה רק אברהם ימותאל בדרב המהר זצ"ל.

נרמס אצל ה"ה הרבני הנוד מו"ה פנחס מענדל וידער נ"י
מ.י.ס.נ.ע.ט.

בשנת כ"ב נפש מורד יג"ל לכם לפ"ק.

M. SZIGET
DRUCK VON MENDEL VIDER
1888.

ויקרא אל משה וגוי' איתא צמוד"ר אומר לו משה להקצ"ה מכל עי' אומות שיש בעולמוך לא זיית על הקרצנות אלא לישראל אומר הקצ"ה כבר הקדימו נעשה ונשמע עכ"ד ויש לתמוה ע"ז וכי וזה ה"י איכפת ל"י לנעשה בזה ישראל יקריבו קרצנות הלוא ראה כוזה פעמים שצחר צהם הקצ"ה יותר ונהאומות בנתינת החורה וצק"ס וכדומה וכו"ל בהקדס התנא דצ"ח צעשה שאמרו ישראל נעשה ונשמע וייד אומר להם הקצ"ה ויקחו לי תרומה והוא תניי"ג כ"י ויוצן עפ"י אומר ז"ל כשאמרו ישראל נעשה ונשמע אומר הקצ"ה מי גילה רז זה לצני לטון שולאבי השרת ונשחושין צו שאלמר עושי דצרו לשמוע צקול דצרו עכ"ל ויתכן לדעתי הכוונה בי אמרו נעשה ואלות ואין לנו רובים שום שבר רק ונשמע עוד וזה שיאמר ה' וזה י"זה עוד כי לנו לעשות אעפ"י שהקצ"ה אומר להם ועתה אם שמוע תשמעו צקולי והייתם לי קבולה וכו' אעפ"י כ לא ה"י כוונתם לקבלת שבר והנה הצאתי לעיל [צפ' תורה] דצרי הגאון הלדיק וני"ה ילחק יעקב זלוק"ל וליצלין צפירוש הכתיב וזה יפית וזה נעומת אהבה צתענוגים היינו ע"י זה אף שיש לו תענוג וואכילתו וני"ו עיקר שונתו הוא וזה שנוקיים אז מלות צוראו דהיינו צאכילת מלה או כשאוכל לכבוד שבת או אפי' צחול וכונתו כדי שיוכל לעבוד עיי' בה האכילה לה' וזה צאמות עצודה גדולה אין למעלה הימנה והנה אמרו ע"פ עשר תעשר עשר צצביל שחתעשר [תענית עי'] והנה מכיון שידע האדם שהמעשר מעשר קשה מאוד ליתן המעשר רק לשונה יען כי ויעורר זה אהבה הגוף ב"כ ועי"כ יש להיזהר ב"כ חלק זה והעובד רק להשי"ת בכל מחשבותיו אעפ"י כ הוי זאת עצודה גדולה כמו אהבה צתענוגים, וז"ש המדרש מכיון שהקדימו נעשה ונשמע והפ"י ככו"ל אף שהצטייח להם הקצ"ה ואהם תהי' לי כו' וני"ו לא ה"י כוונתם רק לעשות

כדי שיהי' שברם שישמעו עוד דצרי אלקים חיים א"כ כבר הגיעו למדרגת אהבה צתענוגים אז ה"י יודע השי"ת כי יכול ללוות עליהם גם נתינת מדקה ושיקיימו צכל לצצם וייד אומר להם הקצ"ה ויקחו לי תרומה ובפירש"י לי לשמי הכוונה לא על ונתת שיתעשרו אף שצאמת יתעשרו צצבילה וני"ו עיקר כוונתם לא יהי' רק לשמה.

ועד"ז יוצן המדרש שהתחלנו וזה שורה השי"ת על ישראל שיקריבו קרצנות לא ח"ו מפני שהם גרועים יותר וכל האומות רק נחמתי שהוא צותן לצצות וידע אס כי הקרצן מוריד שפע צעולם כידוע אעפ"י כ להקריצ הקרצן רק לשם ה' זאת לא כוונתם רק צצני ישראל כי הם יוכלו לקיים אהבה צתענוגים אבל גם האומות אס היו נלעוו להקריצ היו ג"כ ווקריצין אבל רק כדי שיהי' להם שפע הרבה ה"י כל כוונתם וכמו שצאמת העי' פרים שהי' ווקריצין צחג ע"כ היו לעי' אומות ג"כ שפע כידוע ולכך אחא שפיר וזה שהשיצ לו השי"ת כבר הקדימו נעשה ונשמע וזה יוצן כי הם לא חפלים צשום שבר רק כדי שיזכו לשמוע עוד דצרי אלקים חיים כו"ש לעי' עי"כ א"ש ויקרא אל משה וכו' דבר אל צצני וכו' אדם כי יקריצ וכו' ק"ל.

ומה וואד יונתק לפענ"ד לצאר צזה הירושלמי ויוצא צצני צאומי קי' רפ"ח לא ניתנה שצמות ויונים עוצים אלא לתורה רצ חגי אומר לא ניתן אלא לאכילה ושתי' שאלמר וקראת לשבת עונג ולא פליגו הא נתי' והא לפועלים כו' והדבר נחמתי וכי לת"ח הוי שבת העקר רק לאכול ולשחות וכבר האריכו הקשרי יראים צזה ועיין צריש קשר פורת יוסף ונחלמודי הצעש"ע ז"ל דבר נחמד ונעים ולהכ"ל יצואר להנה צאמת כל אחד ואחד לפי מדרגתו צודאי ונחויצ להגדיל אהבתו ועצודתו צעצדות השם צצבת יותר וני"ו החול ואף השועלים אשר צכל ששת ימי המעשה יגיעם הצל

לא ה" לריך ללות להולאת שצח ונוילא יחענב
צנפלים צעה האכילה כי וקודם ג"כ לא ה" לריך
פנים שלו להשתנות ככרוס ואין לו דאגת מחר ג"כ
וזהו שאמרו כפל לשון מה יפית ומה נעוות פ"י מה
יפית הוא מראה על שלא הולך פניו להשתנות
ומה נעוות הכוונה שיערב לו האכילה ואינו דואג
על פרעון הקפותיו וזהו אהבה צנעונים צדק לחות

חודש ה"א"ב"ב

ויקרא אל ושה וגוי ונאהל וועד לאור וצרשי
לשון חיבה לשון שוה"ש ושתחושין צו

כו' לאור פירש"י לא ואור להם דברי כבושין
צבילכם הוא נדבר עווי והדקדוקים רבו. וכל עשי
ויש צפי יוסף לקח צביאור הכתוב ויפסד המון
לרש אשתו ולכל אורביו את כל אשר קרהו כו'
יל"ד דוה שייך צזה סיפור מאחר שהיו הדברים
שנעשו עווי צפרסום רצ צרחו העיר וכחצ הוא
ז"ל דהון יתה אורם ודבר על לצם שלא יפגשו
על הרעה שנעשה עווי וגם על הטובה שנעשה
לנורדכי כי הכל ה" רק וקרה ונקרה לא יגונה
ולא יסובח עיי"ש וזהו כוונת רש"י שאל תאמר כי
גם צושה ה" ח"ו הקריאה צדק וקרה ע"כ אור
ויקרא צלשון חיבה היינו שנקרא צבוונה ויחדת
וונדעת כדי לדבר עווי מה שראוי וכבון לדבר עווי
אצל ויקר אלקים אצל צלעם הוא לשון ערלי וצוואה
והנה האיש הישראלי אם הוא יודע כי הוא וושגח
צכל וצכל רגע ה' יראה לצבו ודאי יונע ומחטוא
כמאמר דוד המע"ה שויתי ה' לנגדי תמיד כו' צל
אמוצי אצל צאם ח"ו ומסופק אם השי"ת מושגח
צכל דרכיו ורואה צכל מעשיו אזי צקל יוכל ליפול
צרת אשר עוון לו הילה"ר ונקרא מ"א דיבר
הכתוב זכור את אשר עשה לך עוולק הוא השטן
הוא הילה"ר אשר קרך צדק והצן יען כי חקרו
היש ה' צקריציו אם אין מיד צא וכלחם עומהם
להראותם כי אינם וושגחים מלת ה' והראה להם
ומה זה שאין וושגחים הוא צבציל שלא שמו ה'
וצנחם אצל אם ישימו צה' כקלם אין אמוה ולשון
יכולה לשלוח צהם וכמאמר הכתוב וכאשר ירים
משה ידו כו' וצמחנה [צרה"ש] וכי ידיו של משה
וכי כידוע הדרש וזהו שאמרו לאור לא ואור להם
דברי כבושין צבילכם הוא נדבר עווי צבוונה
ויחדת להראות שאתם תמה השגחה אלקית וא"כ
ראוי לכם להסתחק מהמטא כל האפשרי ואם ח"ו

תחטאו

וריק צעירות חיותם ופרנקתם אצל צצצ צודאי
ומויציס לעקוק צחוק והנה ה"ח אשר גם
צצצת ימי הסצוע לילה ויום לא ישצות ולעקוק
צורה ועצודה אי"כ צוה חגדל עצודתו צצצת קודש
לזה אור רצ חגי דלת"ח לא נחנו שצחות וי"ע אלא
לאכילה ושחי' והכוונה דיאכל וישחה רק לשם ה'
ולשם שצצ קודש ולא לשום כוונה אחרת וי"ש
וקראת לשצצ עונג דהיינו שהעיקר תענוגו יהא
צוה שמצצד השצצ ואכילה לשמה כו' הוא צאונת
עצודה גדולה יותר מן ת"ח לשמה וכמאמר מה
יפית ומה נעוות אהבה צנעונים.

במדרש מעולם לא זזה שכינה וישראל חשי

צצצת של חול וכל הכוונה דהנה
צנורא צילה אמרו לווי עלי ואני פורע והקשו
ההו"י והא לאור רעיק עשה שצחך חול ואל
חלטריך לצריות וכי הגאון צעל פורת יוסף ז"ל
לחץ דהעיקר הלוי צמדרנת האדם אם האדם
מאמין צאמונה שלימה שהקצ"ה יזמין לו לשלם
הקפותיו ויחר לו ללות להולאת שצח אצל ווי שאינו
צאמונה ז' עליו אור רעיק עשה שצחך חול עיי"ש
דברי נועם שטעמיד הכוונה הזאת צדברי תוספות
צתירולם ועפ"י זה יזמין מה שאמרו עשה שצחך
חול. הוא רק להאדם שאין לו אמונה שלימה כי
והו"א שח"ו אין השכינה עווי לזה קאמר דאפי'
צצצת של חול פ"י דהאדם שעשה קעודתו צצצת
כו' צחול מחמת ויעוץ אמונתו צהש"ת שיעזור לו
לשלם מה שילוח ללרכי שצח ג"כ לא זזה השכינה
ומונו כי מה שלא לוח לשצצ הוא כדי שלא יהא
לוח רשע וכי אי"כ כצר הוא ירא ה' ע"כ זוכה
שלא תזוז השכינה ונאחר.

ובזה כ"ל צוית לפרש גם מה יפיתוכי אהבה צנעוני

כי צאמת דרשו חכ"ל [צרכות ו'] ע"פ כרוס זלות
לצני אדם כיון שנלעךך אדם לצריות מיד נשתנה פניו
ככרוס וכי אי"כ מ"י שלריך להלות לו על שצצ לקעודות
האיך יערצ לו האכילה צשיק צאם יזכור האיך
נשתנה פניו ציוס אחרת צעה הלוואתו וגם ציוס
ומה תיכף יקש הנשה לכל אשר לו אי"כ האדם
הזה שרוי צלעז והנה כצר אמרו אין השכינה שורה
אלא מתוך שומה וכו' והו"א שאז לא תשרה השכינה
על האדם כזה כי מהמת שדואג ליוני החול ולזה
ספיר אמרו מעולם לא זזה השכינה אפי' צצצת
של חול פ"י שזכר צצצת ימי החול והטעם מפני
שאנפי"כ לוח לצצוד השצצ אצל האיש הזה אשר

תוה"ק האיקור וואכילת חלצ צין דיני הקרצנות
אלא צודי' שצא לנו צוה לרמוז גס ענין אחר.
וכ"ל לרמוז דהנה איתא צקה"ק שכל מה שנמלא
כחוצ צוה"ק הוא דצר נלחי ונוסגת בכל זמן
ועידן כי מחנות שצא התורה ואלין סוף ובלתי כל
חכלית הצוית"ש ע"כ גס לה אין אחרית ואלין ראשית
כידוע דצרי המפורשים כי ע"כ הקיום והסתמלה
ותוה"ק הוא אחריות לצ לרמוז על הנ"ל והנה
אמרו [צונחות ק"י] ע"פ זאת תורת העולה כל
העוסק צפרשת עולה כאילו הקריצ עולה הכוונה
שצונו שצית הווקדש ה"י קיים אדם בשמא הצ"ח
קרצן וותכפר עליו אלל עתה שאין לנו ווקדש אס
האדם ליווד דיני הקרצן [שה"י לריק להצ"ח] בכל
לצצו וכפשו וותחרט על העצירה שעשה כמו שה"י
לריכים גס צונו הצ"ח הקרצן להמורה ולקבל שלא
ישיצ עוד לכסלה אז גס הלימוד עולה לו כמו
שהקריצ העולה או המעלה לפי העצירה שעצר
והא תינח צאס הוא ת"ח ויכל ללמוד הדיני קרצנות
אז יש לו צוה להסכפר אלל ווי שאינו יודע ללמוד
וזה תקנתו איתא צקה"ק גס לאיש כזה תקנה
צחפילה ותענית וס"גופים ויה"י לו ג"כ כפרה
צכל זה כונו להס"ח עם הלימוד וכמו שאמרינן מיעוט
חלצי ודווי הנמעט צלווי יהא תמור כו' וע"כ דצר
זה צא לנו לרמוז הבחוצ ולהורית צוה שלותה עלינו
חקת עולם לדורותיכם כו' כל חלצ וכל דס פ"י
שתמיד יוכל האדם המוטא להקריצ החלצ והדס
וכל אחד ואחד לפי וודריגתו ולפי זמנו צונו
שציהו"ק קיים יכול לקיים כושמעו ואס לאו תוה"ק
הוא חק עולם להס"ח ויוכל להקריצ עם ליווד
הדיני הקרצנות וגס העס הארץ יש לו תקנה ל"ח
תאכל"ו פ"י ע"י התענית וכמו שזכרנו לע"י מיעוט
חלצי ודווי כו' יהא תמור כו' והי יסתר לצצנו לעצרו
צאמות

חדש ה"א ב"ב

פרשת צו

צו את אהרן וא"צ לאמר זאת תורת העולם
הוא העולה על מוקדה על המוצח כל הלינס
עד הצוקר ואש המוצח ת"צ והנה הקשו דפ' העולה
כצר כחיצה ונאמרה צפ' ויקרא גס מה זה הלשון
אוונת זאת תורת העולה גס הוא העולה כראה
כמיומרת דהרי כצר כחיצ על מוקדה על המוצח
ועי"ן

המעלו אחס לריכין לרלות פני ה' לשוצ צתשוצה
שלימה לפני צצחים ועולות ונרלה לכס לכפר
עליכס וק"ל כל הענין.

והפשיט

את העולה ונתח אותה לנתח"י וכו'
וכתצ רש"י ולא נתח"י לנתחיס כ"ל
עפ"י ו"ש צפ' יוסף לקח לפרש הכחוצ ויורדכי
לא וולפני הוולך צלצוס וגו' והעיר שושן להלה
ושמחה הכוונה גס שעלה מירדכי לגדולה מ"יו לא
כחפעל וזה כלל ולא צבה לצו ולא רוה עינו ח"ו
רק העיר שושן ה"י להלה ושמחה אלל הוא לא
ה"י צשמחה כ"כ ועי"ש ו"ש צטעמו של דצר ול"כ
עוד טעם עפ"י ו"ש צפ' קול יעקב לפרש ו"ש
צמדרש ע"פ ויאוור הוון אף לא הצ"ח אסתר
הוולכה כו' ארציה הס שפתחו צאף ונאצדו וון
העולם ואלו הן כחש ושר האופים ועדת קרח והוון
שכי צזה עפ"י הוודרש ע"פ אחר הדצרים האלה
גדל הוולך כו' את הוון וושל לאדס שה"י לו קיחה
וחזירה ותמור כו' ואיצי ה' כיקר כרים צתחילה
ואח"כ כלו צעשן כלו כן ג"כ לצפ"ק ויתלו את הוון
אח"כ כיון שהורה הוון צעלונו שהגיע לוועלה שאין
גדולה ה"ינה מה שלא הגיע לה שוס שר אחר
משרי הוולך אחסורש א"כ כצר נתמלא קחתו מוילא
הגיע הזמן שיאצד וון העולם כו' אינהו צדידהו
ואכן צדיקן עפ"י אמרס ז"ל כל ווי שעצרו עליו
ארצעים יוס צלא יסורין יראש שווא קיצל עולמו
א"כ האיד יכול האדם לשווח צהללחתו וכמאמר
יעקב אע"ה קטונתי ווכל החקדים אלל ידוע דצרי
המפורשים צאס הנס ידוע להרצה צני אדם אז
לא ינוכה ויהזכיות וווקרא ואלא דיצר הכחוצ יודו
להי חקדו ונפללותיו לצני אדם פ"י כשנפללותיו
ידוע לצני אדם אז יודו להי חקדו כי לא ינוכה
מהזכיות נמלא כי עיקר החויצ על האדם צאס
יעשה עמו השס טוונת זכרונות אז ישצר לצו
צקרצו ומוילא צאס הוא כן אז הוא מורה כי לא
נתמלא עוד כל תלותו ומוילא אין ווגיע לו שוס
עושק וזהו כוונת רש"י ע"פ והפשיט את העולה
ונתח אותה וכו' פירש"י ולא נתח"י לנתחיס הכוונה
צאס עולה וועלה שעוזרו הקצ"ה לכל טוב אז יפשיט
מעליו המוצח וינתח אותה שאין כדאי על כל זה
יידאג שווא קיצל עולמו ומוילא ירויח ולא
נתח"י לנתחיס וק"ל.

חקת

עולם לדורותיכם צכל מושצחיס כל חלצ
וכל דס לא תאכלו ויליד למה השמיענו

להיות מן הנעלצים כו' והו' ג"כ לאמר שכל מי שועלה עליו קופו כו' ומוחלל י"א זאת את האדם להיות נכבד הן לפני אדם וכס"כ לפני הצור"ת ע"כ שפיר עסקו של אהרן כאן.

וְלִי זנו ותלמידו נראה זאת תורת העולה הוא העולה כו' דהנה צפ"א פ' קנין תורה א"ת כו' וא"ר אומר כל העוסק בתורה כו' ארבע את הצריות כו' ונולצתו ענוה ויראה ונכשרתו להיות לדיק חקיד ישר ונאמן כו' וצוהר אמרו ונאן דליהו זצ"ר איהו רצ אצל צלמות האדם לא יכול להגיע לנדרגת עניו רק ע"י התורה כו"ש ונולצתו ענוה ויראה כו' והנה ר"י דרש צפרי זאת לתיעוה וכן מצינו הרבה צחצח"ל ונעשה זהו כוונת הכתוב זאת תורת העולה פ"י שזאת [תורת העולה] שהיא מיעוט הוא מועט את האדם ע"י התורה והיות לו גיאות ומוחלל צאס אין לו גיאות הוא העולה וק"ל

חודש ה"א"ב"י"ב

א"י לו את אהרן כו' וצו"ת כל הנותנה כידון צאס כו' וצ"ש"י אין לו אלא זירוז מיד ולדורות אר"ש ביותר לריך הכתוב לזרז צמקום שיש צו חס"כ וי"ל לקשר ולפרש הענין עפ"י דברי צעל מעשה ה' צפיקא כהא לחמא עניא מדוע תקנו אותה צלשון ארנו תולית מדצרינו הטעם כאשר גלו צצית שני פסח ראשון שהיו שם צליל פסח ורלו לקיים מלות קיבור יל"ו זכרו כי צליון היו מתקצצים השכנים והאוחזים והיו מתחננים לטובל הקרצן פסח ושם צגלותם שלא היו להם ק"פ ושה"י להם כזית מזה לטובל שמונה זכר לק"פ ולא נחצרו האוחזים כוונתם צליון והיו יחידים וגלמודים התחילו כמקוננים על ציון ואמרו הא לחמא עניא כי הסעודה נקראת לחם וכן מדוע לא צא צן ישי אל הלחם תראה כי ה"י מתהגס לטובל אפי' ציונים פשוטים צליון צחצורת אכסים וצדך חירות ועתה הוא כאלו אצתהנא צאצא דמלרים כשהיו עצדים צמלרים וכ"ז היו מקוין על ירושלים וה"י מקיימים אס לא אעלה את ירושלים על ראש שומתי צעת שה"י ראוי לשמוח עכ"ל צקילור ועיין דפח"ח צהגדה הגאון צעל חת"ס זל"ל שבי על דרכו לפרש גם הך פ"קא דחד גדיא וזכרון אחד לשניהם את אשר אצדנו ע"י מורצן הצית למען ישיב ה' לרחמינו ולהשיב את שבותינו צצ"א. עוד כי הגאון צעמח"ס זל"ל צפי' האגדה ש"ס שלו התייזן על הקושיא מדוע כלנו מקווצין כצן ככהן

ועיין צמפורשי התורה שחירכו הכל לכבון ולדידי נראה פ"י הכתיב זאת תורת העולה דעיקר הוא תורת העולה ופ"י הכתיב הוא העולה האומר צויקרא אינו שייך רק צוונן שהמוקדה על המוצח אצל כיון שנחרצ המוצח בטלה העולה לא כן זאת תורת העולה כל הליכה עד הצוקר היינו כל זמן הגלות עד כי ישיב ה' לרחם ויאמר אחא צקר אצל תורת העולה לא צעלה. ומה שנקיים וא"ש המוצח הוקד צו יצן עפ"י"ו שחיתא צק' ישומח משה זל"ל דכוונת הקרצן צא להורות חיוצ השתעבדות הפחות נכבד אס כזה עושה האדם להצהמה אעפ"י שהוא לא צראה ולא עשה ענוה אחת מאלף אלפי אלפים טויות שהצורא יח"ש עושה עם האדם א"כ כמה גדול ההכנעה שצריך להיות להאדם לפני צוראו יח"ש והו' וא"ש המוצח להורות לו הכנעה כמו כן ועוד יותר תלמודנו התורה הכנעה כאמרס ז"ל אס אצן הוא כיווה וא"ס צרול הוא מתפולץ וצודאי תאלפתו התורה כמה גדול שפלותו לערך רומות יכלתו יח"ש—ועד"ר הללה אונתי מה דנקיים וא"ש המוצח תיקד צו דהנה צמנחות פ' כל הסדיר אחר שמואל המנדב יין מולפו על האיסים והנה זה חינוך צוונן המוצח אצל צוונן הזה אמרו [יומא ע"א] הכולה לכסך יינו יונאל גרוס של חת"ס וז"ש המוצח חוקד צו וק"ל

במדרש

תנחומא לו את אהרן ויה עסקו של אהרן כאן אחר הקצ"ה כל מי שהוא מעלה עליו קופו לי"ך צאס שנאמר היא העולה על מוקדה וי"ל צפשונו לפימ"ש צעעס הקרצנות שיתן האדם אל לבו כי כל מה שנעשה עם הקרצן ה"י ראוי לעשות צא"ש המוצח אותה רק הקצ"ה צרו"ח מרחם עליו לקבל צהמה צאחריקו ואין עול צזה אס אדם מעא צהמה ומה מעא כדברי צע"י"ו זל"ל שהצחתי לע"י דצזה מראה דפחות משובצד נכבד וא"כ כל זה רק אס אינו מתגאה ונכנע לפני ארון כל לא כן אס מתגאה וא"כ יש צזה עול להציא צהמה תסתיו ע"כ הדין נעשה צו שהוא צעלמו הולך צא"ש וכולו כליל ויש ללמוד הכנעה מהקרצת הקרצנות שהיו כל עשיותיו רק לשמו הגדול והקדוש והנה יל"ד על ה"י לאמר דנראה כמיותר רק לפי שאהרן ה"י ארבע שנים ורודף שלום וצודאי ציקש ואמר לכל אחד ואחד שיהיו מן הנעלצים ואינם עולצים כו' ע"כ אחר הקצ"ה לאהרן לאמר פ"י דייקא לאהרן לזה זה האמירה מחמת שה"י מידתו ללמד להעם

פי' ע"י שנקע אצרכ עי"י ה' ונקוע הנגזה הוא השכינה הנגזה בגי' אלכ"י והנן והנה כמה פעמים מזינו שפירקוס אל"א גם השם הוי' כמ"ש ויקרא שם אצרכ בשם הוי' וכדומה שזהו מידת הלדיקים לשלש הוי' ואלדי וכו' שזלזלו צושה רצונו כשהחפלה שיעצור לא"י אחר גיב אלדי הוי' אתה החלות כו' והו כל עצדות מלדיקים לפרקם צעולם שיש צורא המהות כל היות וגם הוא אדון שהוא שליט על כל ומשגיח צעולם והנה מזינו באצרכם שאמר לאציוולך כי אמרתי רק אין יראת אלקים צווקוס הזה והנה כמו כן בכל דור ודור כאלא אלשים פשוטים וחקרי דעת שאין כשרם אמונת ית"ש כ"כ צלצם ע"כ הענוויד לנגדם הקצ"ה לדיקים שילמד להם דעת ותצונה לווען לא ירדו לשחת חיו והנה כיס עה"כ בגי' הוי' אלדי והו שמואל הקצ"ה ואמר לו את אהרן ואת צניו כי הנה היו המורה דרך לישראל כמ"ש יורו ומשפיעך ליעקב ותורכתך לישראל ע"כ פירש"י אין לו אלל לשון זרות מיד ולדורות הכונה שכלעוו לזר להאדם מיד וגם ולדורות וע"י אחר ר"ש ציורר לריד לזר צווקוס שיש חקרן כיס היינו צווקוס שמקר עוד הפרקס הוי' ואלדי שהוא בגי' כיס כנ"ל והנן.

חודש ה"א ב"ב

ופישא את צגדיו ולצש צגדים אחרים והוליא את' הדשן אל מחוץ למחנה אל ווקוס עהור כ"ל דיש רחצ צפוקס זה למ"ש הכחוצ קור ורע ועשה עוז דהעיקר הוא ווקודם לקור ורע ורק אח"כ כשכבר קר ורע יתחיל לעשות עוז כי צעוד שהוא רע גם הטיב שהוא עושה הולך למקום אופל וללמות ע"כ הצא לטיב ווקודם יקבל עליו לצלתי יוסף להרע ואח"כ יוכל לעשות וע"י אך דוד המע"ה אחר ומהלתי נגדי תמיד. אל"כ עליו לתקן גי' מה שחטא ונכזר ולעשות תשובה על הפשעים העליונים לקצן כרחים ולכנס כפזרים אשר פיזר האדם הזה צעודו צרשעו. וה"ש ופסע את צגדיו היינו להקיר קודם ורע ואח"כ ולצש צגדים אחרים הכונה שיעשה מעתה רק עוז והוליא את הדשן אל מחוץ למחנה הכי"ק אשר הוליא אותם אל מח"ל יכניסם אל ווקוס עהור, ובאמרי הדברים האלו לפני ידידי הרצני המופלג מו"ה יעקב פראגער חתן הגאון האצדפ"ק [הוא הרה"ג המרקי וצקי כעת אצ"ד בגליל העליון באלא יע"ה] אחר לי לפרש גם סיפא דקרא והוליא

כצן כהאצ וכו' והציא דצרי הגאון צעל יעצ"ן זל"ל צסס כל"צ רווי דצעת שקצלו להקריצ הק"ס לא כיצדו אפילו לדוד המלך כדי להורות שאין צהות לפני הק"ס וצעצודתו כולם שווין כן צקיפור יל"ו צלילה הזאת לא ניכר שוע לפני דל וכולם מחויבים לקפר יל"ו ע"כ צא התי' דלכן כלנו וקיצין משום דכל המרצה לקפר ציל"ו הרי זה משוצח והרי צזה כלנו שווין עכ"ד.

והנה העולה צא לכפר על הרפור הלצ והנה צודלי האיש אשר אלו רואים שעושה מעשים אשר לא יעשו אל"א לוור עליו כי הוא נקי וכל חטא הלא פשעו נגד פניו יענה אך על הרפורים רעים אין אדם יכול להוכיח את חצירו כי מיי יודע ומחשבות האדם חוץ מהצוית"ש אך אפ"כ ידוע לכל כי אין אחד ניכל מזה והנה התקנה צזה לעסוק צהורת העולה כמאמרים ז"ל כל העוסק כו' אך כולל עוד הקנה צווקוס קרצן כמאמרים ז"ל [צחגיגה כי'] צוון שציהו"ק ה"י קיים ה"י המוצח וכפר עכשיו שלחנו של אדם וכפר וא"כ אין רא"י צזה שאינו עוסק צהורת עולה שהוא ומתגלה דמא נותן לעניים צקתר וצגלוי וצלדקה יבושר העון לא כן צווקוס שיש חקרן כיס וידוע לכל אדם שאינו ון ומפרנס לאחרים זהו ודאי דלריך לעסוק צהורת העולה. והנה הרמזין כי העינים הקרצנות כרי שישוצ האדם צנפשו כי כל מה שנעשה עם הקרצן ה"י לריך להעשות צו צגופו ורק הוא ומחקרי ווקוס להקריצ צהונה תחתיו וע"כ החי יתן אל לבו וא"כ שהדין הוא שהעולה כולה כליל אס אינו עושה מעשה שיהא נחשצ בעולה הרי הוא צעלמו כשרף והנן וחולי העינים דעולה כולה כליל ולא חטאת ע"ד שאמרו רז"ל החניירה התורה צנגצ יוחר ומצגולן והנן.

ג' לרמו צכוונת רש"י אר"ש ציורר לריך הכחוצ לזר צווקוס שיש צו חקרן כיס ויל"ד על הלשון צווקוס יוחר הוי ומקצצר לכחוצ צדצה ע"כ כ"ל עפ"י מה שציירתי צפי ל"ל הפסוק ויקע אצרכ ה' ונקוע הנגזה והוא לכאורה כפל לשון ודצרי רש"י מדצרי רצותינו ידועים ואמרת צהקס דצרי אור"ה הקדוש שפי' עה"פ ויעתק ומס כו' וז"ל לא זכר למי העתיק כו' רמו שהעתיק לזר ומקוס שגראה אליו כמו שכתוב ויעתק לזר ומקומו שהוא הקצ"ה עיי"ש אל"כ צמה שנקע אצרכם ומקוס למקוס הסיב גם להקצ"ה והנן וקו כוונת הכחוצ ויקע אצרכ

והוליא את הדשן אל מח"ל דעל העצירות שעשה יעשה תשובה ונאחזה ויכניסם בזה אל תוקם עהור דלז זדונות נעשו בזכויות עב"ד ולי נראה לפרש עד"ז הכחוצ קור ורע צארפן שמרע עלומו יהא נעשה עוצ והוא ע"י תשובה ונאחזה וככ"ל.

ובר ונחמה צלולה וחריצה לכל בני אהרן תהי' איש כאלהיו ודברי רש"י ידועים ואולי יש לרמוז עוד דהנה צעקות האדם איזה ואלה לריך לחפש ולפספש צה שלא יוולא צה שום פנוי' ושום דבר החולץ ציוו לצין אציו שצטוים ואף אם פשפש ולא וולא שום דבר הפוסק לריך לחסוד עלמו אולי ושום שאין אדם רואה חוצ לעלמו ע"כ אינו רואה שום פגם וכ"ז הוא לעלמו אצל אט רואה את חצירו עושה ואלה צודאי אין לדקדק ואין להרהר אחרי' והרי הדברים קו"ח אם רואה איזה עול צחצרו לריך לדונו לכף זכות ונכש"כ צעושה ואלה צודאי יש לדונו לכף זכות ויהי' הרמז בזה הקרא וכל ונחמה שרולה לעשות נחת רוח להש"ת ועושה איזה ואלה לריכס להחזיק אותה שהיא צלולה צמון היינו שנעשה המלוא עלהיו"ע וגם וחריצה תהי' שצריך להחזיק אותה שהוא חריצה וטפל וצלי ואלה היינו שלא צמונה הלריכה נעשית ונפרש הקרא איש אם האיש לעלמו תהא צעיוניו כנחמה חריצה אצל כאלהיו כשאלהיו עשה המלוא שלריכה להיות צעיוניו שהוא צלולה צמון והוא לריח ניחוח לה'.

פרשת שמיני

במדרש וידום אהרן ואלי הוי ל"י לצימר וציום השמיני ימול את צמר ערלתו והוא פליאה ונראה צעזע"ת לפרש עפ"י שאמרו רז"ל שאל טורכפוס הרשע את ר"ע ונעשה ידיו של ווי נאים של הקצ"ה או של צו"ד אמר לו של צו"ד מדע שהרי הארץ מוליא חמה ואדם עישה ונחמה גלוקקאות כו' ואמרו לו תלמידיו לזה דחית בקש [ועי"ש שהי' קשה לאותו רשע אם האדם לריך להיות נמול מדוע לא נולד כך והוא השיב שנעשה ידיו של צו"ד נאים ומילא בזה נקתם עיננתו] ולנו מה אתה אומר [היינו למה צמנת לא נולד מהול] והשיב להם לא כינתם חורה לישראל אלא כדי ללך צהן את הצריות והנה ע"פ מוספ"ק דקרא ויכח שנעשה ידיו של צו"ד נאים דאליכ מדוע לא נולד מהול אלא ללאות לאומיתו דבר זה ליתא והטעם הוא רק משום שנתן

הקצ"ה לישראל חורה וכדי ללך צהן את הצריות. והנה החטא מצני אהרן הי' אף שירד אש מן השמים והם הקריבו ומהדיוט ואולם אם נעשה ידיו של צו"ד נאים אין גדול כ"כ החטא אם הקריבו אש זרה וזהו וידום אהרן קיצל שכר על שתיקתו וקשה וואי הול"ל ות"י שפיר שהול"ל הרי לוחם התורה וציום השמיני ימול כו' ונחמה מוכח לכאורה דנעשה ידיו של צו"ד הם נאים אצל אהרן לא חפש עילה כי ידע צנפשו האמת שלא נתן הקצ"ה כל המלות רק כדי ללך צהן את הצריות וראוי לנוי שאמרו.

באופן

אחר אחרתי על הוידרש הזה קלת צדק הללה עפ"י וואי לאמרו חב"ל שחטאם הי' ששחיו"י יין נכנסו לנאקדש ויש שכתבו דכוונתם הי' מה ששחיו קודם שנכנסו לנאקדש כדי שצ"ע יעשו המלוא יותר צעזע"ת וצמנחה וכמ"ש צפי' אורל יעקב צעעם עונג שבת הוא רק כדי לפייס את החומר צעלו כדי שגם הוא אח"כ יקיי"ע לשמחת הכפש ועיין צפי' תלדות אהרן להלדיק הקדוש מויה אהרן ומיטאמור זל"ל והנה שומעתי בזה דזה המכון צפוקק אש זרה אשר לא ליה אותם הי' אף כי צמנת לגבי צברא אחרינא ואלה גדולה הוא לעשות לו הכנה אשר על ידה יעשה המלוא כתיקונה וצמנחה דבה אצל לפי גודל דקתם ולגודל קורצתם לפני הי' ונח"ל לא ליה הי' אותם לעשות כן, והנה לכאורה צמנת הדבר יפלא על קדושי עליונים כאלה מה ראו לעשות ככה אם הי' לא ליה אותם ונראה דהגם צנדרש תנחומא ע"פ ציום השמיני ימול צצד ערלתו אין כתיב שיוליא הולאות על המילה ואעפ"כ צוא וראה כמה ישראל נחצצים המלות כו' אמר הקצ"ה אתם ומשחרים את המלות ותשמוחו בזה אני מוסיף לכם שומחה אי"כ חזינן צמלות ציום השמיני ימול דמקצלין שכר על שמחת והוספות המלות אף כי לא ליה הי' על השמחה וזאת הי' יכול אהרן להשיב ע"כ קיצל שכר על שתיקתו [ואולי יש לחלק דצמילה השמחה אחרי אשר כבר עשה ואלה הי' לא כן כאן הי' עוד קודם שנכנסו אל המקדש ואפשר להציא וזה ראוי דגם צמילה שלפני המילה הוא קעודת מלוא] ואולם י"ל דזה כוונת הכחוצ צקצתם לפני הי' היינו ששחיו יין וקרצו את עלמם דהיי"ח את גופם מרס נעשות מלות הי' ע"כ וימותו ומשליכ אחר שכבר קיימו המלוא כמו צמילה אם ישמחו יוסק להם הי' רצ עוה ושמחה שוב רחיתי מ"ש צפי' צ"ח

ציעורו היינו צעש כיון שאין מלוא לצעורו חלל ודרכנו היו השבתות ככל דבר וראיתי צפון פאר הלכה שבי"ב להשיג על רש"י ז"ל ומה דאיתא לעי" דף ד' רע"ק אומר אינו לריד בו אחר רבא ש"מ מדרע"ק תלת ש"מ אין ציעור חוץ חלל שריפה בו ואי אמרינן דר"י וידה דלאחר איקורו השבתות ככל דבר הדלא קושיה לדוכתיי נהי דר"י קצר כרע"ק דאין ציח"מ חלל שריפה הא מ"מ צעשת ציעורו וידה דהשבתות ככל דבר וקשה כינא דקאי על יו"ה עלמו והוא זמן איקורו והשבתות עכ"ד ואנכי לא ידעתי דהא לעי" רבא הגמרא לומר חלל דמתחיל האיקור חוץ משש דלמא אינו מתחיל האיקור רק מיום הראשון של פסח כדכתיב אך ביום הראשון בו ועי" אחר רע"ק דמוכרח דלא ולי קאי על יו"ט ושום דצו"ע אינו יכול לצער אך אם האיקור לא יתחיל רק אח"כ. חלל לאחר זמן הציעור צאונת אפשר לו להשצית ככל דבר וז"ל

בסוגי דחזקיה ור"א דף כ"ב ע"ב פריך הגמרא על ר"א דאמר כל וקום שחומר לא יאכל לא תאכל לא תאכלו אחד ח"א ואחד ח"ה צמחע פריך ודאי דבר מ"ה דכתיב לא תאכל הנפש עם הצמר ותניא ר"י אומר בו הא לכלבים שרי בו וראיתי צפרי האחרונים שוקשים על הרמז"ס דכתב קפ"ד והלכות מ"א וזמנין ישראל על בני מעים ואין וזמנין נכרים על בני מעים והיינו כרצ"י צמחין דף ל"ג ולדבריו יקשה מאי פריך הבא ור"י דלמא ר"י ויירי צמח"ס דמפרכס דמוחר לישראל לגמרי רק לעכו"ם אקור וגם אין לישראל ליתנו לעכו"ם משום לפני עור בו ולדעתי לא קשה מידי ד"ל דלר"א לשיטתו פריך שפיר דהנה ראיתי קוש"י אחת והוא צמח"ס עמדי מוורי הגלון בנפיקס ורש"י ח"ש זללה"ה ז"ע שהקשה דלר"ל דקוצר שאין וזמנין נכרים על בני מעים הלא צפריים פריך הגמרא על ר"ה בו ודאי גיד הנשה שרמחנא אחר ע"כ לא יאכלו בני ישראל את גיה"נ והאן שולח אדם יד לנכרי וגו"ה צמח"ס בו ומשני קצור ר"א כשהותרה נבילה הוא וחלצה וגידה הותרה ופרש"י לפיכך כל וחלצ וכל גיד מותרין בהנאה שהן ככלל לגר אשר צמח"ס תחנה שגם הם קרוין עמה נבילה ומשום שפי"א אי נתכבדה ע"י שחיטה ואפי"א אחר שחיטה קיוון הראשון אפי"ה כל מה שצמח"ס מותר לגר שקיבל עליו ז' מלות דהוא

צית אשרים הדש צמח"ס ומה נפחלי דף ל"ה ע"ב והנכחי.

אחר צן הותרה אשר לישועת ה' יחל ומשנה יען דמייתי צעשת שחלתי עלי הנשא החמורה הוא בהדפסת ספרי ח"א ז"ל שיהי"י לי אחי"עזר ואחי"חנן צמח"ס הזה חלל קראתי למחצתי ורמיני ושערי דיעו"ת נגעלו ויונו שאובל להדפיס כל חידושי ח"א ז"ל כל סוגי צמח"ס וצמח"ס להלכה ע"כ אמרתי להל"ל עכ"פ מן הדל"ג"ה ג' שריגים צמח"ס פסחים אשר יתענג המעיין בהם ומה ח"א צמח"ס כי אין לו חלל ד' חיות של הלכה.

בגמרא דפסחים דף ד' ע"ב וקייק שם הגמרא דמשכיר צית לחצרו צמח"ס צדוק ונחלל שאינו צדוק אינו וקח טענה ח"ק צמח"ס שצדוקין צמח"ס משום דכחל"י לאינש לוינעבד מלוא צמח"ס בו וכן פסק הוהצב צמ"י תל"ז קע"י ג' והמפורשים הקשו לשאל ומה דאמרינן צמ"י דף כ"ט ע"ב גבי ק"ת דאין השולח רשאי להשאל וכו"פ הרמ"א צמח"ס ק"י י"ד קע"י ד' דאקור ללמוד צמח"ס של חצירו שלל מידתו בו ואנא לא כינא גם התם כיחל"י לאינש בו והוא קושיות הורדכי שם צמ"י והריעבא צמח"ס ויעיין צמח"ס גבורים מהגאונים צמ"י ופריש"י הים וצמח"ס הפסח ק"י תל"ז קק"צ כי דבר נכון לחלק עי"ש דבריו כי נכונים הנה ולולא דוקחתינא הייתי אומר חילוק נכון לפע"ד דע"כ לא אמרינן כיחל"י לאינש רק היכא דדוראי נעשה מלוא צמח"ס כמו גבי צדקה חוץ עיקר המלוא הוא לצדוק לחפש צמח"ס וקדקין שווא יולא חוץ וכצדק צין מלא צין לא מלא עכ"פ קיים מלואה כזה ודאי אמרינן כיחל"י לאינש בו חלל היכא דהדבר פסק אם יעשה כלל מלוא צמח"ס על אופן כזה לא אמרינן ולא כיחל"י להפסיד מו"מ צמח"ס צמח"ס צמ"י קפריס דאפשר דלא ילמוד חצירו לשמה ולדבריה אחר כל העוסק צמח"ס שלא לשמה מוטב לו בו ואף דכל אדם יש לו חזקה כשרות למימוש ויהיה צמ"י ומה הוא זה שיעיד על מושבת חצירו וכן גבי טלית אולי ח"ו יקלקל עוד תפילתו כן הי' כ"ל נכון לחלק.

עוד שם דף י"ג ע"ב אחר ר"י אין ציעור חוץ חלל שריפה אימתי שלא צעשת ציעורו חלל צעשת ציעורו השבתות ככל דבר ופרש"י ז"ל שלא צעשת ציעורו מתחילת שש לאחר ציעורו צעשת והחוקי הקשו על רש"י והציאו צעש ר"ת דצעשת

וזהל"ם ואח"כ ולסכ"ל יתכן לר"ש קאמר דמנין
לך דמנן אסור בהנאה ואי נשום דכתיב צי
לא תאכל מנין לך דלא תאכל הוא אסור הנאה
דמנא דכתיב צי עריפה אין הוכחה דלר"ש
אלעריך לחולין שכי"צ דהוא ס"ל דחשכ"צ דאורייתא
גם ונכילה אין להוכיח דהא איהו ס"ל דנע"פ
נותר וא"כ אלעריך קרא דנכילה לנותן עע"פ ונאו
מכור לא ס"ל לר"י הגלילי אכל לאומה ר"ש ור"י
סבר דמנן אסור בהנאה נאו ומכור האמור דנכילה
דהוא אחי להורות דמננים אחר האמור לא תאכל
אסור הנאה דמננא. או י"ל בפשיטות דלר"ש
קאמר דלר"י הגלילי ס"ל כתיב הירושלמי דצבר שיש
היתר לאיסורו אין לוור צו דלא יאכל דכתיב צי
איה"כ דמננא וסא דיליף ר"י הגלילי מן לא יראה
לך היתר הנאה היינו נשום דכלאו לך הוי"א דאף
אחש"פ אסור בהנאה ונמילא אין היתר לאיסורו
לזאת שפיר לריך לך כמנן ונשום קאמר לר"ש
תנה על עמך דאנת ס"ל דמנן לאחש"פ ויתר
בהנאה א"כ לריך אף בפסח מנין לך אסור
הנאה אכל דאומה ר"ש ס"ל י"ל כנ"ל דלא ס"ל
תירץ הירושלמי ומוכרח לתרץ על קושיות חדש כתי
תלמודא דין ור"פ וצור

לפסח

אירתי להעתיק בלן חידושים על סגרה ש"פ ויה שולחתי
באחתה בחצי א"א ז"ל כתיב צבס האון האויתי צבצח"ס
ז"ל וישע לא צאי עדין דדפוס

כהא לחנא עניא כו' כל דכפין ייתי ויכול
כו' י"ל דהנה כתיב וארצעה אנשים
מלכדים ואמורו רז"ל שהיא גמזי וגי צמי ונעשו
נפשי שהיו עיניהם לרה דתלמודים שאמר ויה
יש לי ליתן לפני ונאה איש ולכאורה קשה ונאי
לרי עין יש כאן הלא אונת אמורו אלא שחש"כ לזה
ה' את הצרכה אכן י"ל כי אשקופת ראה צו דהנה
הרנוצין כחז ווי שאינו נאמין שכל מעשיו הכל
נקים נסתרים לנעלה ונעצני עולם אין לו חלק
צחורת ושה רציו עה"ש ואין שום חילוק צין אם
אנו נחונים צגולה תחת העמודים עלינו לכלותינו
והקצ"ה ונלילנו וידם כי אז הוא הנס צנגלה וצין
אם אנו יושצין כל איש תחת גפנו הכל הנה נקים
שלא כדרך העצב והנה ידוע העצב הוא צמדה
וצמקל והקצ"ה אחר לעולם די ונתן קץ וגצול לכל
עניי

דהוא כצ"נ ולמה לא אמרין דיהי כנאן דמונה
צדיקולא ונכח קושיא זו העלה אדמו"ר זל"ל
דאומה לרי אציה מוכרח לוור וי איכא מידי אלו
תובן דצרי מו"ר זל"ה"ה וא"כ לו יהי כדצרי אין כאן
קושיא על הרמז"ס דאומה יש ליסצ כן קושיות
הגמרא דאירי צאומה"ס דמפרכסת וי"מ כיון דהקושיא
הוא על ר"א ואיהו מוכרח לקצור סצרת וי איכא
מידי ונכח תי הגמרא שתי נעי על הקושיא והרי
גיה"ס וא"כ א"א לאוקמא צומפרכסת

בגמרא

נקשה והרי חדש כו' וצירושלמי תי
לפי שיש היתר לאיסורו אין לוור
דלא יאכל דכתיב צי יהי פירשו חס"ה והקשה
צל"ח א"כ לר"ש דס"ל דמנן לאחש"פ ויתר בהנאה
א"כ איך יתכן דלא יאכל האמור צו יהי פירשו
איה"כ ורלה הלל"ח לחדש דר"ש ס"ל כחזקי דדוקא
לא יאכל פירשו איה"כ וא"כ כיון דדקדקה התורה
לכחוצ צמנן לא יאכל צודאי כונת התורה לאסור
אף בהנאה אף דיש לאחש"פ היתר לאיסורו והוא היסד
מדצרי התוקי שכתבו דחזקי לא אחא כר"ש וכמס"כ
הלל"ה צעלמו ואולם שלמי צעיני כי לדעתו לפי
ו"ש הלל"ח צעלמו קושיא מתורץ על כפון דהוא
כחז דתי הירושלמי על חדש הוא רק אם ילפינן
איה"כ מעריפה לזאת צעינ דוקא דומיא דעריפה
שלא יסא היתר לאיסורו אכל אם יש היתר לאיסורו
אע"ג דכתיב צי לא יאכל אינו אלא צאכילה אכל
אם ילפינן איה"כ ונלא יאכל הכתוב צנכילה וא"כ
תיצח לא יאכל צעלמו פירשו איה"כ א"כ אין
לחלק צין דצרי שיש היתר לאיסורו לרצרי שאין היתר
לאיסורו עכ"ד הנאמרים צהשכל ודעת וא"כ יתכן
לוור דהרי ע"כ ר"ש יליף שאר איסורין שאסורין
בהנאה ונכילה ואף דאלימרכא ליי לנותן ט"ל וי"מ
הרי כתבו האחרונים דמוכח מן אז ומכור לככרי ועיין
צאומה ועי"כ אחא ל"ל כן דהרי ר"ש ס"ל חולין
שנסחטו צעורה דאורייתא כיוצא דצידושין ול"ל
דיליף ליי נאמורו אותה אותה אחא מושג"ך כו' וא"א
ומשג"ך לכל צמנ"צ ומדאלימרכא אותה לחולין שכי"צ
ונמילא מוכרח לוילף ונלא יאכל האמור צנכילה
שאר איסורין וא"כ ר"ש לשיטתו אין לחלק צין
שיש היתר לאיסורו לאין לו היתר.

ובלכתך

צריך הזה וקום יש צראש לתרץ
הלשון תמה על עמך הא"ך חנוץ
אסור צהנאה כל שצעה שאמר ר"י הגלילי דדקדקו
האחרונים צזה לנאן קאמר תמה ע"ע ועיין צפכ"י

רשע וזה הוא אומר וזה העבודה הזאת לכם כיון בעבור זה עשה ה' לי כיון דכתיב ועצדת את העבודה הזאת צדקת הזה הכה החודש תשרי הוא זמן האסיף כדכתיב צדקת צדקת את חצות השדה ואנחנו בצמיחת נקבה וקצלים והקצרים והחודש הוא בצמיחת נקבה וקצב ולא נשפיע והעבודה צניקן שמוסיפין עבודה צדקה צדקה גם צולות הוללות רבות אנחנו הנושעים צמי' זכר והעבודה צמי' נקבה והיינו עבודה הזאת לשון נקבה צדקה הזה לשון זכר. ועי' מתילולץ הרשע וזה העבודה הזאת לכם למה תולידו הוללות לעבודה עי' ליקק ליקק עד מתי אחת מכלה ונוון כל ישראל [עיין שלהי קוכה] והוא נשיב לו עזר זה עשה ה' לי בלחתי מולרים והכוונה כי אנו בצמיחת זכרים ומוסיפין כח צמוליא של מעלה והמשי' ודשח'ח. עי' מלחתי בכתובים.

במדרש הוצא צמולא חלה פ' על תהלים לרוד ה' אורי וישעי אורי צמולא וישעי ציוה"כ ולפענ"ד הוא כיון ואלו עי' דברי האר"י ז"ל צה"ל דאם נזכר ונושאו חנוץ צמולא צמולא הוא שלא יחטא כל השנה וכבר נצולא דבר זה צמולא של האחרונים כי פסח הוא שורש לעצדי ה' לעבוד עבודה תונה כיון זה הוא כוונת הוודש ה' אורי צמולא פ' אס ה' מליר לי צמולא ולא נכשלתו צמולא חנוץ ח' וקנה שליוות צמולא אזי הוא ישעי ציוה"כ וצמולא אנכי כי אלא זכאי ולפניו ציוה"כ.

נראה לי לרונן כי יוני הספירה הם וי"ט כוונתן א"ד"ד"ס כי בכל יום ויום מיוני הספירה לרין האדם לעלות ונעלה ונעלה ולחקן כל מעוליו כדי שיקבל צה"ל השבועות החורש צקדושה וצמולא ואדס היא מלשון והאשה מדרש את צנה והבן הרונן והוא א"ד"ד"ס עד בית חלקים והמשי'

חודש ה' א"ב"י"ב

פרשת תזריע

אשה כי תזריע וילדה זכר איתא צמד"ר הה"ד אחר וקדם לרתי אור כי יוחנן אס זכר אדם נוחל צ' עולמות העוה"ז והעוה"ב הה"ד אחר וקדם לרתי ואס לאו צא ליתו דין ומשצון שנאמר ותשת עלי כפיד דכתיב כפיד מעלי הרחק והוא מקשה הצנה וכ"ל צמולא הדברים צמולא עי' המד"ר רש צמולא ויקרא חלקים לאור יום זו מעשה

עניני הצריחה אכן הוואוין כי הכל הוא לנעלה ון העצב ושם הין קץ וקיוון כלל וגמולא לא הצן את זה כי לא ה' מחמין עי' אור וזה יס לי ליתן לפני מלה ח'ס וא"כ הין לו חלק צמולא ומה לרענ נעמן הדצק צו עי' כליל הגאולה שצמולא על שלחננו צמולא כצורה צמולא אנו מודים שאין לנו זה מוצע אלא הרי זה בלחמנו עניא כיון צמולא ושהכל לנעלה ון העצב ומוס'ה כל דכפין ייחי ויכול כי הין קיוון כי שם לזה ה' את הצמולא והבן. **וכר** המוצע לקפר צמולא הרי זה מוצע ונעשה צמולא צמולא ורע"ק כיון עד שצמולא חלומיהם כיון הנה ר"א צן עזרי פליג על רע"ק שלהי ערצי פסחים וק"ל וגי' דפסח אנו כחכל אלא עד חלות ואלו הוי נותר וה"ה ללחילת ואלה (חוקי מגילה ספ"ד) וה"ה חלות קיפור ילאת מלרים אנו אלא עד חלות ומקצרה יס להכריע דלא כרצ"ע דחיד אפשר שיקצב ון חלילת פסח עד חלות ונכחן ואילך הוא נותר והאכלו חייב כרת ומלן ספין ונאן חסוד להבחין ון חלות לילה חיות אלא עי"ה דלא כרצ"ע והיינו דאור כל המוצע לקפר צמולא מלרים כל הלילה הרי זה מוצע ודלא כרצ"ע ונעשה דר"א ורע"ק יוכיח כי המשיכו עד ששכח רגע חלות חיות וקפרו עוון כל הלילה צמולא ולא הרגיש אפי' צמולא השחר עד שצמולא חלומיהם כיון ונזהר הוכיחו והרלו לו כי ון קיפור יליו הוא כל הלילה ולא רק עד חלותו אי אפשר ללמולא וד"ק

אמר רצ"ע הרי אנו בצן שבעים שנה כיון וקשים כל הנופרים וזה היעיל צן וינא הרי חולקים עליו החכמים ותי' והר"א אשכנזי ז"ל [הוא צעל וי'] ד"ל דלא שמונו לו לקפר צמולא צמולא חסוד דלילה מרונז על הגלות צמולא הזה וק"ל כיון דגלינו מלרלינו צמולא גאולה ראשונה וליוות המשיח פנים חדשות צא לבחן אצל השחא כיון דרצון פרשו להציא ליוות המשיח ומילא גם עתה נקפר צמולא ודשח"ה ונלענ"ד להסיק כיון שרצ"ע ק"ל חלילת פסח עד חלות ועי' מוסד דח"י הלילה הצ' הין לה שייכות עם פסח כי היא מושמרת לעתיד לצא וא"כ ק"ל לרצ"ע לעתיד לצא לא יזכרו את הרמולות עי' לא זכר שתאמר יליו צמולא עד שדרשה צן ונא מכל לרבות הלילות וממל"פ מחוץ לקפר צמולא עי"ה צמולא וק"ל

מעשה לדיקים ולחושך קרא לילה אלו מעשה הרשעים ואילו יודע צדיקה וחסן חפץ יותר ויהא ג"כ שמו פליאה רק מצויר דודאי בכל ענין הכל הולך אחר כוונת הלז ובכל דבר מזה או ההיפוך ח"ו לדיקים ילכו גם כ"י וכבר אמרו גדולה עצירה לשמה מנוחה שלא לשמה ועש"י צ"ארו כוונת המדרש הזה ואילו יודע צדיקה וחסן חפץ יותר וליזה עצודה יותר חשובה ומציצה אם לקחת מעשה הרשעים לעבודת ה' לאכול ולשתות לשם ה' ולצנות צדקים ולנטוע כרמים אשר זה דרכם בכל למו והאיש הירא והנלצץ אשר יעשה כל אלה לשם ה' אולי צומעויו חפץ ה' יותר ומצמעה הלדיקים ע"י אחר וירא אלמים את האור כי עוז והכוונה לעש"י הכל דהנה העוזר ע"י הכל אף כי חובי רלוף חסדה מ"ו המורה הגלוי מהמעשים האלו היא חנוכה לא כן צמעה הלדיקים חשובה מפילה ולדקה המורה צמחה הוא עוז והה שדייק מדכתיב וירא אלמים את הא"ר היינו המורה הגלוי כי עוז.

דוגמא: דער זה ראיתי ציטונות יעקב עה"ת
להגאון האמיתי והנבז ז"ל מיט פארש
המדעס ויקח וטעם אה עלמות יוסף הודיע חכמתו
של וטעם שלא נחשק צציה אלא צעלמות יוסף
והקטנה המזרחי הרי גם לעסיק צציה ה"י ומלות
השם כמ"ס חז"ל צצקשה וייך בך אמור להם
לישראל שישאלו כלי כסף בו ובי הוא ז"ל דודאי
יותר ה"י יחא ל"י למטה לעסק צציה לשם מלוא
ולא ליקח עלמות יוסף מלוא שאין זה האמת
הגוף רק לאמר כי וטעם ה"י חכם צחורה ולא רלס
לדבק עלמו צציה פן ילמדו ונמו צכ"י ההמונים
וה"ס צחורש להודיע חכמתו של וטעם שלא נחשק
צציה אלא צעלמות יוסף חעפ"י עשכר ציה מלרים
צעטותה רק לה' גדול יותר מעסקת צעלמות יוסף
כי ציה צודאי אין טוס האמת הגוף וממילא אין
לריכץ חיזוק כ"כ לעשות רק לשם ה' וק"ל.

וזה כ"ל כוונת רש"י שפירוש צ"ח אחרי על ריעש כאשר ל"ה ה' חת ושה להגיד שצחו של חסדן של"ה ה"י לוצנן לגדולתו חלל במקיים בזירת המלך ע"כ וכוונתו של"ה ה"י לחסדן צ"ח שום הנחת הגוף ואף שה"י בלבושתו מלוא גדולה ומשפחה וגם היו לכבוד ולתפארת ואעפ"כ עשה חסדן רק במקיים בזירת המלך כאלו נגזרה עליו איזה בזירה שמוכרת לקיימה יצא צדל"ה ח"ן הכוונה שצדל"ה הנחת הגוף.

ובזה יוצן לפענ"ד גמרא ציצמות דף ק"ג ע"ב
 צן עזאי אומר כל שאינו עוסק צפור
 כאלו שופך דמים וממעט הדמים שכלומר ואחס
 פרו ורבו אומרו לו לכן עזאי יס כלה דורש ונאה
 נקיים וכו' אומר להם וזה חששה שנפשי חשקה
 בתורה אפשר לעולם שיחקיים ע"י אחרים והנה
 יופלא על תשובת צן עזאי שהשיב ומה חששה
 שנפשי חשקה בתורה וכו' מלות ליהנות כחנן שיחא
 בכח חנושי לומר זאת המילה חקיים מפני שנפשי
 חשקה בה וזה לא חששה מפני שנפשי לא חשקה
 בה והלא המה גזירת המלך וצויתר יופלא על
 הקדוש והטהור הזה כצן עזאי למה צאמת לא
 תחשוק בפשו למלות הצורא יהי חיה מלות שיהי
 ועוד אם יש כח ציר האיש לצבור במלות חיה
 שיראה יעשה וזה שסיים תביעתו אפשר לעולם
 שיחקיים ע"י אחרים ואף אם אינו אפשר הלא הוא
 עסק במלות היותר חשובה כי ח"ת כנגד כולם
 וצ"ד כמה דקדוקים נכללים שיש לדקדק במאמר הזה
 בלכתך צדק הכלל ח"ש בהקדם מה
ואולם שאמרתי צעזעי לפתח דברי רש"י צפי
 מלירע ע"פ ואשה אשר ישכב איש אותה ע"פ
 ורחלו צמים וגו' וכו' רש"י גזירת הכתוב הוא שתעמול
 האשה צביאה ואין העצם נאסר כוננו בשכבת זרע
 שהרי מנע צית הסתמים הוא ע"כ וצפי הקדוש
 קדושת לו זל"ל הקשה אמאי למה התורה לעמול
 בשכבת זרע והלא הוא מומזת הי וכו' אם הוא
 נאסר לשבח צפי דברי רש"י ולאכזי צעזעי פירשתי
 דברי רש"י עפ"י מה שהביא הגאון הקדוש מצינוטוב
 זל"להיה צבס הגאון הקדוש מו"ה יצחק הלוי זל"להיה
 מלוצלין ז"ע דכל קדושת הזיווג הוא רק קודם
 הזיווג אבל צעזע הזיווג ח"א שלא יסנה ע"י
 ואמרתי צעזעי צעזע הדבר כי צאמת מותר הטולד
 הוא לפי קדושת הזיווג צעזע מעשה ואם יהי
 באפשרי לנקדש ולטהר עלמו צעזע מעשה צל שום
 תעורבות הנאה כלל יהי הולד הטולד מקדושת
 זיווג כזה כמעט מוכרח להיות לדיק ומומילא לל
 יגיעו שום שכר על כל לזקתו ע"כ גזירת הכתוב
 הוא שתעמול האשה צביאה דהיינו שהיא גזירת
 המקום שלא יוכל האדם לעשות המלות הזאת צל
 שום הנאה ומומילא יוכל להגיע שכר גם להלדתי
 וצמקום אחר הארבעה דצב זה וצויתר צמקום

ווארלי זעט דאס בילד פון אונזערע ווארלי
פארשטייט זיך אז דאס איז א פארשטייט
זאך

ראוי שנאמר ותשת עלי כפיד היינו שיש כוח
בנצחים שנילדו וצאו לא והמוצא. במקום ששלטת
וידת הדין נחמת שאינם מקדשים עלמם בשעת
תשמיש כיכ והיינו שנאמר ותשת עלי כפיד היינו
שחושש שישים חיו עליו הכפים ונצח ראוי שזה
לכונן יחשב כמה שנאמר כפיד מעלי הרחק הדי
שמתפלל שירחיק הקצ"ה וננו מזה"ל ויעשה עמו
רק נחמים וחסד ושלוה אמר.

אי"י אשה כי תזריע וילדה זכר ואיתא במד"ר
זש"ה אומר וקדם לרמזי זכה אומרים לו
אשה קדמת לכל מעשה בראשית לא זכה אומרים
לו יחוש קדמך שלכול קדמך וכל עש"י ויש המעשה
שהקצ"ה אומר לולד אש תיעז מעשיך ראש וזה
בראשית לנעלה ונך צהמה וחי למאכלך ואש הרעות
אש מעשיך הרי נעים בלדך והנה התכונות אש
העולם הם צהמי פנים יש הנה צבי אדם היוצאים
מאור דרכי אצותינו הקדושים ומקדקים צוהשים
להיותם על אופן היותם עוז ונועיל ובעות כנאמר
הכתוב שאל אציד ויגדך זקניך ויאמרו לך ובנאמר
אל תצו כי זקנה אמן ובנאמר זל חייב אדם
לומר וחי יגיעו מעשי לנעשה אצותי כי יש לו
לדע לידע ויש רז"ל אש הראשונים כנאמר אלו
בנ"א ואדם אש"י יש לו לב להתחזק בנ"א הוא צדאי
זכה צמחיו וגם לכל העולם כולו והכל לא נברא
אלא צמחיו ומועיל גל הצהמה והחי כנאמר
צמחיו ומועיל

לא כן הרשעים הפן השני מדי יום ציומו
יחשבו להם חדשים להקל מעליהם העול
תורה וכל לו נאמר להם נברא צדור כזה אשר עוד
יזכו את דורות הראשונים ומוקנאים כל היום את
הנדיבות והעמים אשר כבר השיגו את תאות לבם
לעשות כל הישר צדיקים וגם ונאמרם כאלו אשר
לא יעזרו על לאו לא תחסי שור דכיו כיון דדע
דש ובצר פקדו ונעליהם עול יראת שמים ר"ל ועול
התורה והעבודה וכל אלה כיון דהקצו צדיקים
וצפרו מאיזה ונאמר עוז שחקים ולועגים
ובנאמר דהנע"ה זה דרכם ככל למו. ואחריהם
צדיקים יראו קלה הסוונה שאין צדיקים רק כי יזכו
להיות צודגת הרשעים אשר יקומו ונאמרם וכן
הן עזי פנים שצדור אשר עליהם רמזו רז"ל סוף
קיעה צדיקה דמשיחא חלפא יקני ורש"י זל צדי
מורע כי ע"פ ועץ אלו ואזו שהנעים צדים על

בקות

זאת לא התאמה נפשו רק כוונתו הי" כי למלוא
זאת לא הנפש בלצל תחשוק כי מעורב זה גם
הנלח הגוף לא כן להתורה לא תחשוק לה כי אש
הנפש וע"כ צדור יותר צלימוד התורה שהוא המלוא
אשר קל לו יותר לקיימה רק לשם הי ולא לשם
כוונה אחרת. ומה שאמר שאפשר לעולם שיתקיים
ע"י אחרים יוצן עש"י ויש לקיזן צדי קדושים
לפרש פסוק ואהבת לרעך כמוך אלו הי עש"י דברי
בעי"ה זל"ל ונאם תדרשנו לטובה ובאן אין מקום
להאריך. והנה צי"ה הציא להקשות צשם הוצר
הקדוש דצפסוק נשמע דאשה מוצעת תחלה יולדת
זכר כמו שהציא רש"י והכל אשה אומר דהקצ"ה
גור טיפה זו וזה תהא עלה אי זכר או נקבה
והוא זל תיזן דהלדקים הדקים צדי וצדיותו
הקדושה אז הנה לנעלה ונעלה ונעלה ונעלה
וכי ונאמר צהמון עם הסולכים צחשיה והצן עכ"ל
וכוונתו דזה הוא טבעית כשאשה מוצעת תחלה
יולדת זכר אצל אצל הלדקים אין הטבע שולטת
עם וקם הקצ"ה גור טפה זו וכי והצן. ובצדיותו
דף הי ע"צ פירש"י על צין לפון לדרום ראשה
ונוגלותי זה לצפון וזה לדרום נפני שהשכינה
צוונתה או צוונת ככון להקד דרך תשמישו לרוב
אחרת ובתשובת הרמ"ע ק"י ג' הציא צשם הוצר
צין לפון לדרום היינו רוחב המטה דלא דוני לנפשה
דצמח תשמיש ומה להרהר בכל כחי לדברים
שצדושה ויש דמלוא קעציד וכי צדי אחריון צדי
צמחיותך להכריע מי שידע צנפשו שיש צמח
לקדש ח"ע יכול לעשות כמו שכתוב צהמ"ק ע"י"ש
שהאריך קלת ובדברי נעם.

והנה י"ל דגם להודרש הי" קשה קשיות
הוצר"ק דבאן נשמע דהולד הוי לפי מי
שזרע תחלה והלא ארז"ל שהקצ"ה גור טפה זו
וזה תהא עלה זכר או נקבה ומתוך דיש צי ויני
ילדות הה"ל אומר וקדם לרמזי ותשת עלי כפיד
ובמפורש צמחיו עלמו זכה האדם נחל צי עולמות
העוה"ז והעוה"צ הה"ל אומר וקדם לרמזי דהיינו
שיש כונה שפושם כן שנותנים מעותיהם ראשה
לנזרה ואחרת לנערב וזהו אצל הלדקים וצמח
אצלם הקצ"ה גור על הטפה וזה תהא עלה ואש
לאו צל ליתן דין וחשבון ובאמר זל"ל [צמחיה הי']
אפי' קיעה יתירה שצין אש לאשמו וזהו שייך
צדאי רק צדור הסוון עם ואללם צמח אשה כי
תזריע וילדה זכר כי אצלם שולטת הטבע ומוציא

כתרלה הגזן לקחת רק ומונו מונו ואחר להשאר
צחיים והאדם הזה ציקש מונו כי יורה הגזן בקשתו
על בגדיו לזמן הראות להאכשים אשר שלח אותו
עם המונו כי שלח כאמון הוא לשולחיו ורק עתה
חירע לו הדבר הזה צוקרה יחזפיים הגזן גם לזאת
ופשע השליח את בגדיו והגזן ירה בקשתו על בגדי
השליח עד שנתחללו נקצים נקצים וגם עד חס
כל הפילווער להגזן ואח"כ כאשר נודע להשליח כי
חפס הפילווער להגזן ואין לו עוד צמה לירות אז
התחזק הוא על הגזן ולקח לו את מונו צחורה
והנה ידוע כי הנגעים צחים על החטא וכל עוד
שחורה לפשוע כן פשה חפסה הנגע וכל עוד
שחשאר צבר חי יש עוד כח ונקים להיל"ר להחטיאו
לא כן אם פרהה כבר צבולו זה מורה שאין עוד
נקים יותר להיל"ר להחטיאו ומונילא יש להאדם
אז לאל ידו לעמוד כנגדו ולהתגבר עליו וצודאי
האדם עשה אז כן כי פסק הנקית ונחשבה עוזה
להיעיז את וועשיו הקצ"ה ונלפס לנעשה וזהו אם
פרחה צבולו הוא עוהר.

פרשת מצורע

ראיתי צק' נחל קדומים פי' זו הציא קושיא
צסם הגאון צעל צרכות הזנח זל"ל וי
שה"י אובל חולין על עסרות הקודש ח"ך ה"י ונקיים
צ' קטירות צצצת ופני דעונתן של ח"ח הוא צצצת
והוא צבול יוס וצחמות הוא קושיא נפלאה וצק'
נחל קדומים כי דאפשר לאחר ונחשה גדולה וצקטורה
ג' ה"י ונקיים מלוח טונה דח"ח מאפיל צעליהו ושרי
וה"י צבול יוס עד הערב וכי דצוה ונחורץ על יחשק
שה"י עולה חנוניה ולדיק הא"ך סינש ציוס אך דצודאי
יחשק ה"י איכל חולין עני"ק ונציא כיולא צזה צסם
הריצ"א לחידושיו ציווא דך ו' [וצוה יש ונקים
לדחות וי"ש צק' וקור הצרכה לרא"י דנוחר לטבול
צצצת מונו שתיקנו טבילה לצ"ק דהא ליל שצת הוא
עיקר עת העונה ולפי ה"ל אינו מוכרע דהרי יכול
לצבול ציוס צהאפלת עליה ולחחר קטורה ג' ויעצול
צליה) ועי"ש צנחל קדומים וי"ש עוד צזה, וועיוין
צונג"א צק' ר"פ שכי שעה"ז כ' קושיא זאת צסם
הרב מו"ה יאקסי יל"ו האצדיק ונאחלסללואו יעו"ש
ו"ש הונג"א ציטצו.

ורנה לכאורה ה"י ונקים לחרץ קושי' הגאון
צעל צרכות הזנח ה"ל צאופן אחר דהנה
צקפר

גבות הכות וזהו לא זכה כי יצחור צמאחר וצאחר
ומונילא נגעים צחים עליו וזהו שאומרים לו יחש
קדנך דהרי אין שום דבר חי מנוח רק האדם ע"כ
מהראוי לכל אדם להיעיז ונעשיו. וי"ש הקרא אחר
וקרם לרתי דהנה אחר הקרא לפתח חטאת רוצן
ומונילא היל"ר הנקיתו לילך לאחר טולר ונקודס
ואח"כ וקדש כי היל"ט הווליו לילך צדרך שחלכו
צו חצותיו הקדומים הוא צא כשהאדם צן י"ג
שנה ומונו הקפדים צזה וי"ש צושנה אור לארצנה
עשר צודקין את המונץ פי' היל"ט צודק את היל"ר
הנקרא חונץ צשנה אור לארצנה עשר שנה וה'
יעזרו ויעהר את לצצנו לעצרו צחמות וצלב שלס
כל הימים.

נראה לפרש וי"ש חכ"ל רשעים ואלים חרמות
ע"ד שבי צעל ודבר קדמות ונערכת יו"ד
לוח כ"ג צסם מונו וקינו צעל חקד לארצנה ונעין
ד' עין יעקב נהר י"א כי המאלך וולין הכפס לחולר
הללוים לצחור לו כלס צעלנו כרלונו כו' ואחר
ההח"י יהי חיי עולם וכל וי' שהאש עתה צחי' שעה
ח"ך צדורו יהי' אז קלור וכן עני ועשיר יפה
ומוכר וי' צוחר צנוזון וי' צמאחר עי"ש דציו
הנפלאים צצחור הס"ק ללציונים נצראו ולדעתס
נצראו ח"כ וי' שצחר צנוזון הוא ואלה הרטע לזה
לא צחר צמאחר או כציוני עכ"פ והוש"י קלחרי
מחור מחד.

ואם פרה חפרה הירעת כו' כילו הפך לצן עהר
הוא יעיון צבלי יקר דצרי טעס צזה וכל
צזה קלת צדרך הללה ודוע פרהה צכלו עהר עפי'
הפסק צחצוהו חקפה עליונו רעות חזי חבלה צס
ואונו רזיל שח"י כלים והס חונס כלים ועיון צחלה
יעקב צפי ה"ל ונה שפי' שס הפסק צמלחי כי
חזי ה' לא שמיטי פי' שאין הקציה ונה כ"א צוקל
אחד חבל לחשך נשצר הנקל הזה לא יקח ונקל
חנה להכית שנית ועי"כ ואחס צני יעקב לא כליתס
זה כ"ל פירוש הכהוצ חקפה עליונו רעות היינו
שאחסף על ישרחל חנוות רעות פי' חנוות שטעו
הרצה רעות חנה חיתס שיצא להלחם צישראל
וצודאי יכו צחס צמי וזהו חזי חבלה צס היינו
צהחונות ומונילא צמי' לא יכלה ואולי גם צאוי
פי' כן וחקר יציאנו הנעתיק וי' הנקדר כחציו.
והנה שועתי ופי' דיינא דפה קהלחנו צס חידוקי
הר"ן ונעשה צאחד שחלך צעלימות עם הרצה
נעות ופנע צו גזן ורלה להרגו ועשי' פירש

לילוד חשה לעשות עשה אי"כ למה הסכים הקצ"ה על ידו בפרישה מן האשה לעב"ח דזה מן הנמנעות. **ובמעמא** דהא מילתא י"ל לפי קט שכלי דהנה באמת רשע ולדיק לא קאמר והצחירה חפסית וידוע דקדושת הכולד הוי לפי מחשבת אי"א בשעת הזיווג ואם ה"י באפשרות צלא שום תערוכת הוי הכולדים מהלדיק ס כמעט מוכרחים בקיום המלות וזהו לפעמ"ד טעמא דכל שכבת זרע מנוחל וע"י כתב רש"י לדעתו דגזירת המלך הוא שחטמא האשה צביאה [ע"ינ לע"י צפ' הקדמות] והזן כי כך הוא גזירת המלך וחכמתו שצודאי הלדיקים ומקדשים ומטהרים עלמס כל מה דאפשר לא רלה הקצ"ה רק כל מה שיקבל כל איש ואיש צעלמו מלות ומע"י ולא יועיל לו זכות אצותיו המקדשים והמטהרים עלמס צכל מיני קדושה וכאמור יגיע כפיך כי תאכל אשריך ועוז לך ונכון.

ובזה הדרך אמרתי לנעוץ סוף הש"ס לתחילתה דהנה צפ' מקור הצרכה הצ"ל לתרץ צסס הגאון המפורסם מו"ה אל"י ווילנער ז"ל על מ"ש צמסנה דברכות מאימתי קורין ולא קהני מאימתי קורא י"ל דהתנא מתני לן דצק"ש כל אחד ואחד לריך לקרות צעלמו ואין יכול להוליא אחרים וכדעת רב האי ורשב"א דאין לקרות ק"ש צקול רס דלולי יצטח אחד על השמועה עכ"ל. והנה צמנחות דף ל"ט אחר ר"י משום ר"ש צן יוחי אפי' לא קרא אדם אלא ק"ש שחרית וערבית קיים לא ימ"ש ודבר זה אקור לומר צפני עם הארץ וע"ינ צש"ע יו"ד ר"ס רמ"ו וצט"ד סס והשתא שפיר יוצן הנה יען כי צומ' דהא איירי כמה פעמים מענינא דשכבת זרע דמנוחל וקשה באמת למה יעמא כקושיות הקדושת לוי ז"ל אך י"ל דכן גזרה חכמתו ית"ש דלא מהני לאדם להכלל מהתצבנות הילה"ר עליו כי אם צחורה כאומרו ית"ש צראתי ילה"ר וצראתי תצלין הוא הצורה להלילו על ידה מפחוי הילר וזולת זה לא יועיל לו תורה וקדושה דאצותיו ח"ש תני דצי"א כל השוכה הלבנות דוקא זה צטוח אצל קדושת המולידים אין מועיל ע"י כי הצחירה חפסית ודונחתו דאימתי קורין את שומע כו' קורין ולא קורא כדלע"י אלא דצא להורות דלא מהני מה שחצירו מקבל עליו עול מלכות שמים צקריאת הק"ש שהוא מקיים צזה לא ימ"ש צשעת הדחק אינו מועיל דק לעלמו אצל לא עוד להוליא אחרים כן צהצטחת עוס"צ לא יועיל לו תורה אצו וקדושתו אך לריך כל אי"א לעשר את

צקסר הקדוש צעל קדושת לוי ז"ל פרשה זו צפסקוק ואשה אשר ישכב איש אותה ש"י ורחלו צמים ועמאלו עד הערב כתב רש"י ז"ל גזירת המלך הוא שחטמא האשה צביאה [ע"ינ צקדרה לע"י מ"ש שס] וכי צקסר הכ"ל צצילור דצרי רש"י הכ"ל דמשום דלכאורה יפלא למה למה התורה ששכבת זרע מנוחל הלא הוא ליווי הש"י"ת פו"ר רק לאשר כי אי"א לאדם להכניע הילה"ר ולהגציר עליו סלא לחשוב כלל להנחתו לפיכך ס"י מנוחל עכ"ד וז"ש רש"י גזירת המלך [מלכו של עולם] הוא לקיים המלות רק לשמו מחמת גזירתו ומחמת שהמחשבה פוסלות ואין עושה כן ע"כ ס"י מנוחל ודפס"ח.

והנה באמת אף שטבע האדם צעשותו אחת מולות ה' שהגוף ג"כ נהנה מנוחה הוא כמעט נמנעות סלא יתערב צה פסול מחשבה זרה כי הוא טבע מוטציעית צמין אנושי שחך אוכל ינועס הרי מ"מ הטבע מוטעצד להצורה ויש כח צחירה להכריח הטבע והקצ"ה צעלמו אחר צראתי ילה"ר צראתי תצלין היא הצורה וע"י יוכל האדם להכריח את הילה"ר גם כן ש"סכים שיעשה את המלות רק לשמו ית"ש אי"כ מי שהוא עוסק צחורה יומס ולילה לא יצרות לכאורה י"ל ג"כ שיוכל לקיים המלות צלי שום תערוכות מחשבה והנחת גופו וא"כ יש לומר שאותן הקדושים שאכלו חולין עשה"ק הרגישו צכפסס כי עושין מלה זאת רק צצציל גזירת המלך ולא להנחת עלמס וספיר יכלו לקיים מלות עונה וגם לקיים סלש סעודות.

אבל באמת מלאתי צפ' הקדוש סור מרע ועשה עוז להרב הלדיק מוזדעטצו זל"ה סקיצל ממורו הגאון הלדיק מו"ה יעקב יחזק מילוצלין זל"ה"ה דעיקר קדושת הזיווג הוא קודם הזיווג כו' אצל צשעת הזיווג אי"א סלא יתנה והצי"א כן מודרש ש"י זכן צסס הרב הקדוש צעל נועס אלימלך זל"ה"ה פ' וישלח שהצי"א ת"י צסס המפורשים דמשום זה לא תקנו צרכה על חשמים משום דאי"א צלא תערוכות הילר והרב הלדיק כו' מו"ה לצי אלימלך זל"ה"ה צחוספתיו לסי הכ"ל לא פסיקא ל"י האי מילתא כולי האי ולכאורה הדצרין מוכחים דהרי מי לנו גדול מנשה דצינו עה"ש אשר כי הרין דכל מה שיש רק ציכולת האדם לעשות עפ"י מקירת כפס אשר לאדם לעשות יוחר והצורה ציה וצ"ש צידעו כי משה דצינו קידש עלמו צכל מיני קדושה האפשרות רק

וכו' ונראה חיים חציגדור זל"ל שבי' לישב המדרש
אחר רב פסא מפני מה וחתו צביו של אהרן מפני
שלא נשאו נשים ועוד מן הדא שאמרו חז"י ימותו
צ' זקנים הללו ואני ואחיה נה"י פרנקים על הליצור
וכי' הרב הנ"ל דלריך לחרתי טעמי דמפני שלא
נשאו נשים אין להעניסם דמי שנפשו חשקה בחורה
פטור לישא אלא מפני שהיו רזוים להיות פרנקים
א"כ אין עוד לומר שנפשו חשקה בחורה שהרי
אמרו חז"ל כל הכתומה פרנק על הליצור החורה
משתכחה ונמו' עכ"ד וזהו י"ל המדרש הנ"ל אחר
הקצ"ה אעפ"י שענשתי את אהרן [שימותו כד
ואציהוא מפני שלא נשאו לא עוב] דיאמרו האנשים
דמשה"ה לא לקחו נשים ומשום דנפשו הי' חשקה
בחורה וא"כ וחתו בלא נשפטו [אלא] דזה יש
מקום להכות נדיצים עלי' יוסר היינו ע"י שאמרו
צביהם כי הם רזוים לישא את העם ולהדריכם
בדרך הישרה שילכו זה א"כ וזה מוכח שלא
חשקה נפשו כי בחורה

ועד השלישי אני צא לפרש המדרש הנ"ל לפי
ואי' דאיתא בזהר טעם למה המיתה
הכרחית משום דא"ל להשיג ולהנות מזיו השכינה
ולעלות במדרגות עליונות צעוד שהנפש עם הגוף
קשורה רק בהתפרד הנפש מן הגוף ושם נהנין
מזיו השכינה ועיין דבר נחמד צפ"י נאור תהלה
הנדפס מחדש ע"ת מ"ש צ"ס הראשונים לפרש
הפסוקים צפ"י ואחזקן ועתה למה נמות כו' אם
יוספים לשמוע את קול ה' אלקיני עוד ונחתו
דהיינו דרזוים צמיחה אם יזכו אחר המיתה לשמוע
את קול ה' אלקיני בחוספות מרובה ואשר הוא
צמיח כו' והנה מקרא מלא במשנה תורה כי גם
באהרן התאכף ה' כו' ותפילת משה הועילה שלא
וחו רק כד"ל בפירש"י שם וז"ש המדרש אעפ"י
שענשתי את אהרן [במיתה כד ואציהוא לא עוב
הוא לאהרן כי הוא לעונש על חטאו] אלא [עוב
הוא] להכות נדיצים עלי' יוסר דע"י זכו ליושר
יותר ולהתענג צנועם ה' והצן.

בקרבתם לפני ה' וימותו יל"ם צהקדם עוד
הפעם לפרש המדרש הנ"ל וסוף
לפי מה שחקר צפ"י י"ו דלפי המוצא צפ"י נחלת
יעקב פ' זו לא הביעו כד ואציהוא לעשרים שנה
וכתב צ"י דע"כ כזר היו צבי י"ג דאל"כ קטן
פסול לעבודה וא"כ לפי המוצא בנחז"ל דהצ"ד
של מעלה אין עונשים לפחות וצנ' כי א"כ צקיפת

את עלמו ככל האפשרי והי' צר"ח יעזרינו לנהר
לצנו לעצדו צלחת

פרשת אחרי

וידבר ה' אל משה אחרי מות שכי' ואלה
צמוד"ר רבי צרכ"י פתח גם ענוש ללדיק
לא עוב אחר הקצ"ה אעפ"י שענשתי את אהרן לא
עוב אלא להכות נדיצים עלי' יוסר ועיין צפ"י י"ו
זל"ל ולפי עכ"ד יבואר עפ"י פשוט דהנה הר"ם
הקשה הלא חז"ל אמרו חטא קדום הי' צידם שאמרו
וחזי' ימותו צ' זקנים הללו כו' וכאן משמע שחתו
צטביל הקרצה כו' עיי"ש מה שח"י והנה צהא פליגו
צ' ו"ד בגמרא ח"א שאמרו צביהם וחתו ימותו וח"א
שהרהרו רק בלצם. והנה לכאורה קשה הלא אין
הקצ"ה מעניש על המחשבה אלא שכבר אמרו טעם
הלדיקים הקצ"ה ומתנהג צמדת הדין וכמו שפ"י
הגמרא כך עלה במחשבה לפני א"ך דח"י הקצ"ה
מעניש את הלדיק על המחשבה יוכל להיות חילול
השם דצבר ויאמרו ח"י דקיצ"ה עמיד דינא בלא
דינא שיאמרו טענש אחרו על חסם לזאת כ"ל דאפשר
לומר כיון דצמדת כזר נחתייז הלדיק מיתה ע"י
שחטא במחשבה ע"כ ומקצב צעל הסיבות שחטא
עצירה לידו לעין כל ואח"כ נענש והעולם קוצרים
שנענש על העצירה טענה עתה צפועל וצמדת
העונש הוא מוכזר רק שהאריך הקצ"ה לו כדי שלא
יהי' חילול השם דצבר ועיין כאן צ"י זל"ל מ"ש
צ"ס חתן עוב מה שפירוש עה"פ אשר פרעו אהרן
וק"ל ודפס"ח ויחנן לומר דגם המדרש קצר שהרהרו
רק צביהם והנה המפורשים כתבו מדכתיב אחרי
מות משמע שכבר נחתייזו מיתה דצב"י שנאמר אחרי
מיוסלג הוא וא"כ קשה למה לא וחתו אז צטעת
החטא ולזה צא רבי צרכ"י לתרץ ופתח ואמר גם
ענוש ללדיק לא עוב וז"ש אחר הקצ"ה אעפ"י
שענשתי את אהרן [היינו שימותו כד ואציהוא עוד
חיים שהרהרו זאת בלצם לא רליתי' להמיתם אז כי'
לא עוב [מפני שיוכל להיות ח"ה"ש דצבר] אלא
[הארכתי להם עד היום שחטאו בהקרצה] להכות
נדיצים עלי' יוסר שהכל יאמרו כי ישר ונטון העונש
ולדיק ה' צכל דרכיו ומקיד צכל מעשיו והוא פירוש
נחמד לדעתי.

ויתכן לומר עוד ציטוט המדרש הנ"ל עפ"י
ואי' שראיתי צפ"י פרי עץ חיים להרב

מחון כנגד מקדש שלמעלה ובעבור זה אין כאן שום עומאה והצן. ומה דאמרינן צמק סוכה צמי היסן דמישאל ואללפן נדחו לפסח שני מכה שהיו נושאי ארונו של דוד"א חולי לא נגלה להם. טעם מיתחם כדי שיתקדש בקרבויו חצל על הקצ"ה עכ"פ אין כאן קושיא. ועיין עוד צמי י"ח ו"ט על גמרא דברכות פ' אין עומדין דריצ"ו אמר צשעת פטירתו פנו כלים ופני העומאה והכינו כקא לחזקי מלך יהודא וסוף דצריו נשמוע דאף דנתצרך דזה לדיק גמור ואין מעמא כלום לא כיתקן עמוד הסירה ע"ז ללא צשמים הוא וצאלץ הידוע נעדרת לרובא דרובא ע"כ השוה תוה"ק מודתיה עי"ט דפסח"ח וצזה יוצן בקרצתם לפני ה' שקרצתם ומעלתם כיכר רק לפני ה' חצל לנו וימורו חשוצים כשאר מותים כי הנסחרות רק לה' אלקינו והצן.

וטהרו וקדשו מעמאות צני ישראל כ"י פרש"י וטהרו מלשעצב וקדשו לעמיד לצוא עכ"ל ויש לרמז צדצרי רש"י מוסר גדול עש"י ו"ט ח"א ז"ל לעיל צמי לו צפוק ופסעו את צגדיו ולצט צגדים אחרים וגוי עש"י ו"ט דהמע"ה סור מרע ועשה טוב ותמלית מדצרי ח"א ז"ל עש"י דצרי המפורשים דהעיקר הוא מקודם להסיר מרע ואח"כ כשכבר עזב וקר מדרכו הרעה אז יוכל לעשות טוב כי כל צעוד שהוא רע גם המצו שמושה הולך למקום חושך ואופל עי"ט דצרי מוסר ונועם אמרו ז"ל זה יש לרמז צכוונת רש"י וטהרו [אם האדם רואה לטהר עצמו ולקצר לעבודת השם מלשעצב לריך לתקן כל מה שחטא מקודם, וקדשו מלעמיד לצוא פ"י אח"כ המלות ומע"ט שיעשה לעמיד לצוא יח"י להם קדושה ואם לאו ח"ו הרי הוא כעובל ושרץ צידה וז' יעזרו שלא יאמר פינו דצר שאין מסכים לצנו חנו.

כי ציוס הזה יכפר עליכם וגוי מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו ולכאורה תיבית לפני ה' כראה כמיותר והענין כ"ל צפשיעות עש"י דצרי הרמז"ס ז"ל דעיקר התשובה הוא צאופן שיוכל יולר הכל להעיד עליו וצזה שמעתי מפי אדמו"ר הגאון מוהרש"ש ז"ל לפרט המדרש שזה ישראל עד ה' אלקיך אית עד אלא עד ודפסח"ח והו לפני ה' תטהרו וק"ל.

אי כי ציוס הזה יכפר עליכם וגוי דהיינו עלומו של יום מכפר אף אם לא עשו תשובה חצל

מ"י וחתו לצעון עלומם וראי לא דהרי אינם היו עוד צני כי וצעון אציהם מ"י לא וחתו דהרי מן י"ג שנה ילאו מרשות אציהם לענין דאין האצ בענט עליו כידוע וא"כ הה"ל דאין חטא האצ חל עליו ידיעת הפסכים צשום עי"ט ו"ט הוא לפי דרכו ודפסח"ח אונס לפי המצואר צדצרי המצחרים יסוצא מזה ג"כ צש"ח חכם לצי ק"י ו"ט דלפעמים בענקים אף קטנים וצני כי והוא לפי חכמתו ולפיכך בענקו ער ואונן א"כ אף כאן הרי הם היו גדולים צחכמה וכמאמר משה לאהרן עכשיו אני רואה שהם גדולים ממני וממך א"כ שפיר י"ל דצחטאם וחתו כן כ"ל כבן

וא"כ י"ל דזה כוונת המדרש אמר הקצ"ה אעפ"י שענשתי את אהרן לא עוצ היינו דלא עוצ לוור שחתו דוד"א צצציל חטא אהרן דהרי כצב היו צני י"ג וילאו מרשות אציהם אע"ג דלכאורה ג"כ אין לוור דצחטאם וחתו וטוס שלא הגיעו ל"י אלא דאעפ"י כזה יש מקום להכות נדיבים [והוא] עלי יוסר היינו לפי יסרם ותומתם וחכמתם אעפ"י שאינם צני עשרים מגיע להם כוכב והו דלעתי פ"י הכחוצ אחרי מות שני צ"א וכו"מ שנאמר אחרי הוא מופלג שמוכר עוד נגזר עליהם מיתה וקשה כ"ל הלא הם יוסר מ"י ופחותים מנן כי ואיך וחתו וז"ל כ"ל מוטוס חכמתם וקדושתם כידוע כצן כי והו בקרצתם לפני ה' שקירצו עלומם להשיג גדולת ה' ורוממותו כאנקים גדולים ונקים לכן וימותו

אי בקרצתם לפני ה' וימותו עש"י מה שהציא צמי מעשה רוקח צס המפורשים טעם למה וחתו דוד"א ציוס שמיני למולאים מוטוס שצלותו יוס שהוקם המושכן שלומטה הוקם ג"כ המושכן של מעלה וכסס שמוחכין המוצח שלומטה כך מוחכין המוצח שלמעלה בקרצנות שחקריצין נשמות של לדיקים המוצחרים צעדר ע"י מייכאל כה"ג ולכך וחתו אז שהם היו החינוך למוצח שלמעלה עכ"ל ולדעתי זהו פ"י הכחוצ ג"כ דקרצתם לפני ה' וימותו היינו ע"י שהקירצו קרצנות על מוצח שלומטה עי"כ ה"י לריבים להקירצו קרצנות על המוצח שלמעלה והו לפני ה' ונחמת שהם היו המוצחרים עי"כ וימותו. ויש צזה מקום ליטצ קושיות ס' לללנת מנחם הוצא צי"ט צמי לו הלוא הקצ"ה שומר סתורה ואיך עלה כזאת להמית את נדב ואציהווא צמקדש ה' ונעמא המקדש ולהכ"ל נכון כי הסכרת ה"י כך רק צמקדש מקום הקרצת הקרצן שהוא

נפש

אחרי

טובה

זה עוז ומס נעים אם לפני ה' חטאנו היינו קודם שיעבר אהבם ה' חטאנו צעלנוכם ולא חטאנו על עילאנו של היום.

א"י ע"ד שכי צפי חפלה לנפש להרצ הקדוש מו"ה משה מקאמזר ז"ל דולפני הש"ת צרו"ח יותר קל לזכות דין והטעם דולפי כל איש ישראל לפי המעשה אשר הוא עושה בפלים לישועה צומחצנה לעצוד את ה' ולצו צוער בקרצו דולפי שיצוד להש"ת בכל לצבו ונפשו ורק השאור שצעיפה הוא המעכצ ע"כ לזה הקצ"ה היודע מחשבות צבי אדם ומחשבה עובה הקצ"ה מלרפה לנפש עכ"ד הקדושים ע"י"ש צאריכות, ולדעתו זה פ"י הכחוצ מלפניך משפטי יל" עיניך תחזנה מ"ימים וק"ל. והנה דולפי כל איש ישראל אשר לצבו פונה ללהבה את ה' ולדצקה צו צימים האלה חלה נפשו ורוחו וכשמוחו לדצק צקורו ולעשות מע"ט כפי יכלתו עצודה חמה ושלימה ואף שהשאור שצעיפה מעכצו מלהוליא ומחשבתו אל הפועל ככל האפשרי חבל עכ"פ לצבו קשורה ודצקה לעשות רלון קורו ולזה הטעם העלם היום הזה מכפר, וזה כי צעלם היום הזה וכו' והטעם לפני ה' חטאנו כי אדם מקד"שים ומטהרים עליומכם לפני ה' והוא יודע טובות ומחשבותיכם ומלרפה לנפש.

את משפטי חטאו ואת חקותי חטאנו ללכת צהם וגוי יוצן הכוונה עפ"י חלי דליחא צווד"ר עה"פ חטאתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך שאמר דוד בכל יום היית מחשצ ללכת לצתי מרטיאות וקרקסאות והיו רגלי מוליכות אותי לצתי מדרכות וכו' ושמעתי צזה מפי מורי הגלון המפורקים מהרים ח"ש זלוקלה"ה לפרש הכחוצ חלל יעקב כתיב וישא יעקב רגליו וגוי מוסם שהיו רגליו רגילות ללכת ונצתי ציהמ"ד של שם לצומ"ד של עבר ולא רלו רגליו ללכת לחתן למקום נכר ע"כ הוכרח יעקב לשאת את רגליו ודפח"ח וזה י"ל כוונת הכחוצ ג"כ את משפטי חטאו וכו' ללכת צהם פירוש ש"כ חטאו את משפטי ואת חקותי חטאנו עד שאם ח"ו יה" צלונכם ללכת ח"זה פעם לדבר עצירה יוליכו אהבם הרגלים צהם היינו צדק החוקים והמשפטים אשר לויח אהבם.

ושמרתם את חקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי צהם וגוי כ"ל ציאר הכחוצ עפ"י משיכ צפי דרך עץ החיים

[והוא הקדמה לקפר קלי"ח פתחי חכמה להגלון ה' משה חיים ז"ל לילאטו] לפרש פסוק הלל כה דצרי כאש ע"י"ש שהאריך צדצרי נועם מחוקים מודצש וכו' וקילור דצרי שם כי כמו הגחלת שאינה מלהצת והשלהצת הוא צחוכה כמוסה וקנורה אשר רק צהפית צה אל יחפשו ותחלצו והוא מתחצות והולכת ונראו צה כמה גוונים שלא נראו צחללה כן הוא חורה"ק אשר שם משה לפנינו כי קל מלותיה ואותותיה כנחלי הס וכו' ומי שישתדל לעסוק צה יראה שחבל אית ואית מתלהצ חש גדול וכו' וכו' עוד שם אך ח"ן מניע לכשמות עין הוואה את האותיות ההם חלל אור אחד קחוס כמו הגחלת אך כאשר משתדל האדם להצין וקורא וחזר וקורא ומתחזק להצבון חזי המאורות ומתלהטים מן האותיות וכו' וע"ז אמר החנל הפוך צה והפוך צה וכו' ע"ן דצרי כי למשמע חזון אפי' חלוה נפשינו וצפרנו ע"ן הקורא צו וזהו לדעתו כוונת הכחוצ ושומרתם את חקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי צהם ש"כ ימשח ויגיע עליו צהחוקים והמשפטים פעם אחר פעם עד וחי צהם ש"כ חיות צהמשפטים וחוקים עד שיאיר לו המאור עינים ויעטם צהם מחיקות.

א"י עפ"י ח"ש חז"ל צקוטה דף ה' ד"ח מותר להחגלה צשמיני שצשמינית וכבר דשו צו רבים ואשר כ"ל עפ"י ששמעתי דהוא מרמז על פסוק חצר חני לכל יריאוך שהו שמיני היינו את ח' שצשמינית היינו החחין ולי"נ לפרש דקאי ע"פ האחרון שצחתין וזה יולדק יותר לקרותו ח' שצחי ויוצן עד"ז דהנה צאמת ח"ן לשום אדם להחגלות וכמאמר הכחוצ חש לדקת מה חתן לו וכו' וכן שאין להעשיר להחגלה צעושרו לומר כחי ועולם ידי עשה לי את החיל הזה אך צזה אולי יכול ויש מקום להחגלות כאשר הקצ"ה עושה חסד צצצילו חזי חש מחגלה ח"נו יכול להחגלות רק כי חסד ה' הוא ולא שהוא כדאי לכך ח"כ חף שחגלה ח"ן הגילות הזה יכול לעשות פעולה רעה צנפשו כי יודע כי לא צדין צאה לו ורק מחסדי השם הוא חליו וצמה יחגלה.

וראיתי צפי מאמר אחר להגלון מו"ה וואלף צאשקוויטץ זללה"ה [וכמדומני כי כבר הקדימו אותו צזה המחצרים] לפרש מקרא שכתוב רחוק מרשעים ישועה כי חוקיך לא דרשו כי הקצ"ה עושה עמו ישועה חף שאינו מניע לו מל"ה הדין והוא

חיוו מהעולם רק לקיים צכל דרכיך דעו ויעיז
יקיים מלות ה' וחוקיו צאופן אשר יחי' צהם ויזכה
לשני עולמות וזהו אשר יעשה אותם האדם וחי
צהם כי להסתכב צלא שום הנאה מהעוה"ז זאת
איה רק אני ה' והנן.

פרשת קדושים

קדושים תהי' כי קדוש אני ה' אלוקים
ואיתא צמדש קדושים תהי' יכול
כמוני ת"ל כי קדוש אני ה' אלוקים קדושי למעלה
וקדושתכם ואפשר לפרש עפ"י מה דאיתא בקיפרי
הוצא צפי' ישות משה אם אתם מקדשים עצמכם
מעלה אני עליכם כאלו אתם מקדשים אותי ואם
אין אתם מקדשים עצמכם מעלה אני עליכם כאלו
אין אתם מקדשים אותי או אינו אומר צלא אם
אתם מקדשים אותי הריני מקדש ואם לאו איני
מקדש ת"ל כי קדוש אני בקדושי אני צין מקדשים
אותי צין אין מקדשים אותי עכ"ל והנה זה הוא
דוקא צלא הקצ"ה מקדש ומעברהם הם צעלום
א"א להם להיות קדושים וכמאמרם חלמלא הקצ"ה
עזרו לא יכול לו וזהו יצואר על ככון יכול כמוני
הכוונה שאתם צצחיתני וכשם שאין אני לריך
לעזרתכם להיות קדוש כך אין אתם לריכים לעזרתי
להיות קדושים ת"ל כי קדוש אני דאני אעפ"י שאין
אתם מקדשין אותי אני קדוש מושם שקדושי
למעלה ומקדושתכם צלא אתם אם אין אני מקדשכם
אינכם קדושים ע"כ לזה הכחוצ קדושים תהי' וק"ל
במדרש איתא קראתנו קדושים הסר מעלינו
זה המות אפשר עפ"י מ"ש טעם
ההכרחי למיתת האדם הוא כי צעון אזה"ר ירד
זהמא להגוף העבור וא"א להאדם שיזכה לג"ע
ולחיות צנועם ה' אם לא צהתים החומר העבור צקצר
להתיך הזהמא עכ"ד וי"ש ככסת ישראל קדושים
קראתנו א"כ צצר כיהך הזהמא דאלי"כ איך נקראו
קדושים א"כ הסר מעלינו המות דהא אינו לריך
עוד להתיך הזהמא כי צצר כיהתמו.

ויתבאר עוד עפ"י הגמרא דקנאדרין דף ל"ב
ע"א תנא דצ"א הלדקים שעתיד
הקצ"ה להחיותן אינן חוזרין לעפון שנאמר והי'
הכשאר צליון וכו' קדוש יאמר לו מה קדוש לעולם
קיים אף לדקים לעולם קיימין וזהו ג"כ המדרש
כיון שקראתנו קדושים ע"כ הסר מעלינו המות.
איש

והוא חוץ לדרך הטבע עכ"ד צקילור וזה יש לפרש
הך קרא חסדך ה' מלאה הארץ חקך למדני
ולבאורה קיפא לאו רישא ולהכ"ל יתכן לומר דע"י
שאנו לומדים חוקים ע"כ חקך ה' מלאה הארץ
וא"כ אם התי"ח דורש חוקים וע"כ הקצ"ה עושה
עמו חקדים וכבר אמרנו דאף אם יתגלה מ"מ
לא תצא הגיאות פעולה רבה חיו צנפשו להיות
מתגלה כי לא יעשה ה' עוצה להאדם שיהיה
כלמה מזה אליו תקלה וצפרט ודת גיאות שהוא
החמורה כאילו עובר ע"י צלא שידע ויכיר דלאו
איהו וזכה לכל זה רק מתקדי ה' הוא עליו וזהו
כוונת הקרא ושורהם את חקותי ואת משפטי חעשו
ומילא וחי צהם שתזכו שיעשה עמכם חון משורת
הדין ישועות ונחמות.

א"י אשר יעשה אותם האדם וחי צהם אני ה'
עפ"י מ"ש לפרש ומאמר הכחוצ צקצנחם
לפני ה' וימותו צהקדם מ"ש לפרש ויתהלך חנוך
את האלהים ואיננו כי לקח אותו אלוקים עפ"י
דצרי הרמזים ז"ל שכי' לריך האדם ללכת צדרך
המוחלע לקיים צכל דרכיך דעוהו דהיינו ליהנות
מהעולם הזה עפ"י דת תורה"ק צלא יהא ח"ו
צמאכלו וצמשתהו שום נידוד גזל או שאר חיקורים
ח"ו צלא לענות את גופו ונפשו צלא ליהנות כלל
מן העולם זהו לא יתכן שהרי מלינו שהקפיד
הש"ת ואמר וכפר מאשר חטא על הכפש וכש"כ
וקי"ת דח"ו להאדם דאין לילך אחר תאות לצו לעשות
את אשר יארו ופתחו צלא עפ"י תורה"ק וציאר
צזה הגמרא לעולם ילך אדם צמולע דרכים וצשעת
הסכנה יעה ללדדין והדבר ידוע וק"ל וי"ש הכחוצ
ויתהלך חנוך את אלוקים פ"י כי כן תהליכותיו לא
הי' צלא להגציר הנשמה על הגוף ולא רלה ליהנות
מהעוה"ז כלל ועי"ז אמר הכחוצ ואיננו רלונו דאין
זה חשיבות כי"כ כי לקח אותו אלוקים פ"י דהי'
כי"כ ומכניע חלק הגוף עד צלא כיכר צו חלק
האנושי סנצרא האדם צצציו ודפח"ת וש"י וזה
כ"ל ציאור מאמרם ז"ל אש וזה אשר וכו' ר"ל אש
זה אשר לא לזה ה' כי רלונו ית"ש שילך האדם
צדרך מוחלע והם חס לצם צקצנחם צגודל התלהבות
רק קצנח ה' יתפולין ועל עיני הגוף לא שמו עין
כלל ע"כ צקצנחם לפני ה' ע"י גודל הקורבה כי
רבה הוא ציותר ע"כ וימותו. ומצואר מכל הכ"ל
דהעצרה לריך להיות צדרך המוחלע לא להמית
ח"ו ולענות גופו יותר מהלורך אשר על ידו יקח

איש אמו ואציו תיראו ואת שבתותי תשמרו פירש"י סוף שבת למורא אז לומור אעפ"י שהזהרתיך על מורא אז, אם יאמר לך חלל את השבת אל תשמע לו וכן צטאר כל מלות והמפורשים תמורו למה נאמרה מורה זאת גבי שבת ולא נקטו בן גבי שאר מלות וי"ל עפ"י מ"ש חז"ל [כדה ל"א] ג' שותפין צאדם הקצ"ה ואציו ואמו ולבאורה יש להצדין שותפות מאי טעמא הכא הלא הקצ"ה צרא את כל העולם יש מאין והאיך יתכן שהאז שיהא בעלמו רק כצרא יקרא שותף אך אמרו חז"ל [י"ש תשא] כל השומר שבת כהלכתו כאלו נעשה שותף להקצ"ה צומענה צראשית ע"כ שפיר נקרא שותף וחייב לכבדו כמו שחייב לכבד המוקם אומנם כ"ז אם הוא שומר שבת אזי מחויב לכבדו דהרי הוא שותף להקצ"ה לא כן אם אומר לו אציו לחלל את יום השבת ומיילא פסקה השותפות מוילא הדין הוא שאל ישמע לו ע"כ שייך שפיר דבר זה רק לגבי שבת אבל מ"מ צודאי גם שאר מלות דינא הכי דהרי אם ישראל עושין רגש"מ הרי מוקפין כח צפמילא של מעלה ובאמור הכו עוז לאלקים וק"ל.

הוכח תוכיח את עמיתך וכו' כ"ל ציאר הכתוב עפ"י הידוע מהני תרי לנחרי דדהבא האחים הנעמיים קדושי עליונים רבי זישה ורבי אלימלך ז"לה"ה וי"ע ועכ"י שדרכם ה"י צקודש כאשר ראו צאחל חיזה חטא ועון אזי לעקו איש אל אחיו מה לך אלימלך או מה לך זישה ולמה עשית כך וכך לפי העצירה שראו שעשה אחיהם האיש ואמרו דברים המצצרים את לב האדם מה תשוב את צוראך ציום מועד לכל חי אזי לך שוב יום אחד לפני מיתתך ועוד כהנה וכהנה אם אצן הוא ניווח כו' והאחים הללו צרוב קדושתם דברו מזה החטא כמה גדול כמו ופגמו ואיזה השוזה לריך לחקן ולעשות לעון הזה והאיש כשמעו ויתעלצ אל לבו הלא גם אנכי ככלכתי בחטא הזה ממש ומה אשוב אנכי את שולחי דבר ומיילא עשה זה האיש החוטא תשובה נכונה ומעילא על חטאו וכו' ואפשר דזה כוונת הכתוב הוכח תוכיח את עמיתך היינו כשתרלה להוכיח את עמיתך לא תשא עליו חטא לאמור לו למה הרשעת ועשית כך וכך אלא הוכח את עמיתך איש כמותך ישר ונאמן לאמר הרי כזה כזה עשית ואוי לך כי נעמאת בעון ומיילא האיש החוטא ישים ללבו וישיב אל ה' וירחמנו.

ואהבת לרעך כמוך אני ה' אפשר לפרש דהנה ידוע צסם האר"י קודם התפילה לריך האדם לקבל עליו מ"ע זו של ואהבת לרעך כמוך והנה צאמת טעמא צעי והנה העם פשוט הוא וידוע דהוא משום דיכלול עלמו בתפילתו עם תפילת כל ישראל צאהצתי את כל אחד מישראל כגופו ואולם לפענ"ד י"ל עוד דהנה צס' י"מ ז"ל כי דבר נחמד צס"י הנצרא צס"ק דצרכות צהא דאמר ל"י ישע"י לחזקי' כי מת אחת צעוה"ז ולא תחי' לעוה"צ משום דלא עסק צפ"ר וחוכן דצריי הקדושים לעפ"י שהקצ"ה מתנהג עם צריותיו צומדת הרחמים ולפי זאת המידה אינו מביע כ"כ עונש לחזקי' וכי שם דעל ציעול פ"ר הקצ"ה מתנהג ע"פ מדה"ד והטעם צזה דהא איתא צגמרא דעלה צמחשצה לצרוא את העולם צמה"ד וראה שאין העולם מתקיים כו' נמלא דהתנהגות עם מדה"ר אינו רק אלא משום קיום העולם וא"כ מי שאינו עוסק צמולה זו הרי הוא אינו חושש לקיום העולם דלא תהו צראה וכשאמר עומד כתחילת המחשבה כו' ודפח"ח [ול"צ הקטן כ"ל עפ"י מ"ש צס' ל"ך ע"פ הן לי לא נחת זרע והנה צן ציתי יורש אותי עם מאמר חז"ל כל מי שאין מביח צן הקצ"ה מתמלא עליו עברה והטעם מפירש שם משום דהקצ"ה פוקד עון אצות על צנים והוא משום קיום העולם עי"ש א"כ ג"כ שלא עסק חזקי' צפ"ר ומיילא ה"י מוכרח השי"ת להתמלא עליו עלמו עברה ע"כ אמר לו ישע"י הנציא צסם ה' מות אחת צעוה"ז ולא תחי' לעוה"צ וק"ל וצזה יל"פ מ"ד שחטא צני אחרן ה"י מפני שלא נשאו נשים ומיילא לא ילדו צנים וא"כ ה"י מוכרח השי"ת לפרוע מהם צעלום וק"ל. חודש ה"א צ"צ"צ

ולפי דברו צקודש י"ל עוד טעם על קבלת מ"ע זו קודם התפילה הוא משום דמי יוכל לעמוד לפניו צדין וא"א לצקש ולחנן מלפניו יעצרך כי יוליא משפטינו צדין לכן קודם התפילה תקנו תקנה זו שיקבל האדם עליו מ"ע זו דהוא יסוד תיקון עולם דאם אין שלום אין כלום וא"כ כיון שחושש צתיקון העולם הקצ"ה ג"כ מתנהג עמו צמדה"ר וכשאמר העולם צחיים ומקבל צרחמים וצרגלון את תפילתו אצל אם חי אין שלום בעולם כיון שאינם חוששים צתיקון העולם אזי ח"ו גם הקצ"ה מתנהג צמה"ד וככ"ל וזה כונת הקרא ואהבת לרעך כמוך א"כ אחת חושש לתיקון העולם אז אני ה' היינו גם אנכי מתנהג צמדה"ר.

העצירה ונחמה גדול ממדתך ותכלה בזה לאחד את
עולמך הלא כל ישראל ערכים זה בזה ולדיק נתפס
בעון הדור וא"כ איך לא תיאלץ לנפסקם אם בעבור
רוע תאות לבכם יקלוק ה' עליכם ועל הישרים
בלבותם אשר אין להם חלק ונחלה עמכם בדור
דרכיכם ומעלליכם ואלה הלאן מה מעולכם לכם ע"כ
ואם יתן האדם אל לבו אלה הדברים אשר דבר
המוכיח הזה בודאי כאשר תצוה לידו וי"ע לא יתחיל
ולעשותה עבור כי ירויה בזה איזה סכים וגם לאחרים
יגיע חלק עוצ כי ע"י המורה הוא מכריע עליו
ואת כל העולם כולו לכך זכות וכש"כ אם יסית
אחתו הילכה"ר לעבור על וול"ת שלא יענה אחת לדבריו
ויתבצר עוד עליו לאחר לו הלא עוצ"י מעול וזיגד
מכבוד על לא דבר א"כ האהבה שאוהב את חבירו
ונוחם עליו כעל עולמו שודאי לא ימנע אם אין לו
הנאה ולמה זה ימנע ויפסיד לאחרים וז"ש רע"ק
דהאי ואהבת לרעך כמוך הוא כלל גדול בתורה דע"י
יתחזק האדם בתורה לקיים מצוות ה' הן צמלות
עשה והן בל"ת וה' הטוב ישים חלקיו עמהם אמן
מפני ש"בה תקום והדרת פני זקן כו' כ"ל עש"י
ו"ש חב"ל [שלמי חס' קינים] זקני ע"ה
כל זמן שמזקינין דעתן מעורפת עליהן וזקני ת"ח
כו' דעתן מהישרת עליהן וכבר ידוע ו"ש המפורשים
בזה וזונו בזה וזונו"י דהרמב"ם ז"ל דעם הארץ ההולך
אחר תאות לבו ציני בחרותו ועושה כל מה שלבו
רק חפץ אז יש לו הנאה וחיייו אצל כאשר בא לימי
זקנותו ויפסקו כח תאותו מנקה לחטוא ואין כמו
עומד אז הרי הוא כמשתגע ממש כי לבו כל עמו
ומה יעשה חסר לב בזה הלא עוצ לו מוחו וחיייו
לא כן הלדיקים הכובשים את ילדם ציני בעיריהם
אף כי התאוו והקנאה עומד לפניהם כנגד עיניהם
הלוא עד מהרה אשר יצאו הימי הזקנה ופסקה
התאוו והכבוד המדומה אז ירובו אל תורת ה'
ויראחו כהרגלם באין מפיר למו ולעשות ומלקיים
התורה והמצוות ואז הוא עיקר חיותם חיי נחת טוב
לילם הטוב וליוצאם וזה הוא מפני ש"בה תקום
היינו שתכבד ילך קודם שחגיע לימי הש"בה אז
אני מצטייך כי והדרת פני זקן היינו צהיזך זקן
י"ה דעתך מחייבת עלך והדרת תהי' ולא תקוץ
בחייך ואפשר לפרש בזה פסוק יראת ה' חוקיך
ימים ושנות רשעים תקלכנה דהנה רשעים כאשר
הגיעו לימי הזקנה העם ימי שות אזי הוא
מנקה על עולמו כי תקלכנה שנותיו יען כי נזאק

אז יאמר כוונת הכתוב ואהבת לרעך כמוך וכו'
ורש"י כי אמר רע"ק זה כלל גדול בתורה
ושמעתי מפי אדמו"ר מו"ה משה שיק ז"ל שאמר
בשם רבו הגאון בעל חס"ת ז"ל לפי מה שדרש
רע"ק על וחי אחיך עמך חייך קודמין לחיי חבירך
א"כ האיד מליך הך קרא ואהבת לרעך כמוך ע"כ
אמר ר"ע דהאי ואהבת לרעך הוא כלל גדול בתורה
דאף אם צפרכסה חייך קודמין וי"מ בדברי תורה
תאבד לרעך כמוך היינו אף אם תלמוד לעלמך חשיב
יותר ויותר בתורה ה' לא יאמר א"כ למה לי זה
למוד לתלמידים אשר קטני עבה מומתם ולבנות
עת וזמן על לא תכלית הלא צננה אחת אשיג
לעלמי מה שלא אשיג אם תלמוד עם אחרים אף
בעשר שנים ע"י כאשר ואהבת לרעך כמוך.

ויהי לדעתי דרך הלכה כוונת רע"ק בזה יען
כי באמת לקיים ואהבת לרעך כמוך לא
יתכן רק לאיש אשר הוא כבר דבק באלוהים ובתורתו
ויראחו ואם יתן לו איש את כל הון ביתו למען
יקרי אף פקיעה קטנה ומצלות ה' לא יסיר זה האיש
יכול לקיים ואהבת לרעך כמוך ויכול להתחבר עם
מי שהוא יען כי נכון לבו ובעוה צה' כי גם אם
יתחבר לאנשים פשוטים ישאר הוא דבוק צה' חלקיו
לא כן האיש אשר ירד לנפשו להתחבר עם מי שהוא
מולדת העם כי אולי יראה צו מעלת ומדות שאינם
מהוגנים כ"כ ואף אם לא ישרו בעיניו יאמר ומה
בכך הלא מורה מן התורה לאהוב את כל אחד
ואחד מיישראל כנפשו אולי אטנו מן הדרך אשר הוא
הולך וקרוצ הדבר כי צרבות הימים לא די שלא
יתקן את חבירו אדרבה עוד תישר הדבר בעיניו ועל כל
פשעים חכמה אהבה ולאיש כזה ההתחברות קרוצ
להפסק רחוק משכר ואומר לדבק לא עוצ וי"ל דזה
מאמר רע"ק דאהבת לרעך כמוך זה כלל גדול
בתורה, אליו כאשר זה הכלל אצל לוי שאינו גדול
בתורה וצריכת ה' לא כזה להתחבר עם כל מי
שהוא כי לו יאה להתחבר בעשר רגלי החכמים
ולשחות בלמא את דבריהם.

ויש לומר עוד על מאמר רע"ק הנ"ל דהנה
שמעתי בשם מוכיח אחד אשר צהיכחו את
בני האדם בזה לפניהם צמר נפשו צהחכמו אליהם
מדוע חטו ואון קשצת לשמוע דברי הילר הרע
המוסיף את האדם לחור אחרי לבצו ואחרי ראות
עיניו לצלח תאות נפשו ואם כי חשקה נפשך לעבור

לו חייו לא כן האיש אשר מעודו קשור ודבוק בה וצחורתו הלא גם ציני הזקנה כאשר יחליף כחנות לו צחיים צטוב וצנעיים וכפשו יספוד לפני ה' כי יסוף לו עוד כהנה וכהנה.

פרשת אמור

אמור אל הכהנים בני אהרן איתא צמד"ר זש"ה יום ליום יציע אמור ולילה לילה יחיה דעת והוא מוקשה הצנה וכראה לי עפ"י הנוסחא מרציו קעד"י הגאון שוואל אותו תלמידיו שגלגל עלמו בשלג ושאלו לו מה חטא רציו כיכ והשיב כי למד זאת מאלם פשוט כי פעם אחד נתאכנס אלל צעה"צ אחד ומחמת שלא ידע ולא הכירו הצעה"צ מי הוא ע"כ לא נהג צו כבוד כראוי לו ולצטוק צאו אנשים לבית הצעה"צ לדרוש ולחקור אם לא הם נתאכנסו רצק"ע כי נסע צהצחא כי לא רלה להנות ממצוד התורה וכאשר ראו והכירו אותו אז מרט הצעה"צ שער ראשו ונפל על פניו מרוב הלער וציקס מחתו שימחול לו כו' ועי"ז הוא עושה ג"כ חסודה למה לא עזר להשי"ת ציום אחמול עבודה חמה ושליוה כאשר הוא עוצד היום ולדעתי העני" הוא כונת אמרם ז"ל לדיקים כל ימיהם צתצודה היינו ככ"ל [ועיין מ"ש צעזש"י צפ"י שופטים למרט עז"ה הפסוק לך לך תרדוף כו'] וכראה לי דרך רמז מ"ש רז"ל אמור אל הכהנים בני אהרן פי" שיתאר אל הכהנים [הגדולים] כי הם רק בני אהרן דהיינו שעודם קטנים הם, והורה לנו המדרש הדך אשר כלל צה איש אשר מלא רוח חכמה ודעת צירחא ה' וידע צנפשו כי כל מה שיש צכח חנושי לעשות עשה וכהנים זריזין הם והאיך יוכל להשפיל ולהחזיק עלמו לקטן ואמר זש"ה"כ יום ליום יציע אמור דהיינו צירחא ציום הזה האיך היתה עצודתו ציום אחמול כי יעצור ולילה לילה יחיה דעת כי צלילה שלפניו לא הגיע עליין למדריגה הזאת ועי"ז יאחו לדיק דרבו להיות כל ימיו צתצודה.

א אמור אמור אל הכהנים צ"א כו' עפ"י מ"ש צק' לכלנת מנחם הוצא צי"מ פ' שמיני הלא הקצ"ה שומר את התורה והאיך ילאה כזאת מלפניו להמיה נדב ואציהוא צמקדש ה' ועי"ש שהציא לתרץ כי אז לא כלטוו עוד על דיני עומאה ואם כי הקצ"ה ידע הלא גם הוא ידע כי חמה לדיקים גמורים ואינם מעמאים צאהל ועי"ש עוד מ"ש שם צפ"י

דצרי רי"ז שומר לפני פטירתו פנו הכלים ומפני העומאה והכינו כסא לחזק"י מלך יהודא [הצחתי ג"כ מזה לעי' צפ"י אחרי עי"ש מ"ש] וזה י"ל ג"כ צעת אשר עלה ללחן לפניו ללוות הכהנים על דיני עומאה חשש הקצ"ה לצל יקשה לכהנים קושיות צעל לכלנת מנחם ע"כ אמר אל משה אמור מלשון את ה' האמרת היינו לשצס ולרומם לפני הכהנים מעלת צני אהרן [הכוונה נדב ואציהוא] ע"כ על הקצ"ה אין שום קושיא וכל מה דעציר צדינא עציר ולומען שלא יאמרו כי גם צדיני אדם כן שומרת לעומאות ללדיקים לזה גזר ואמר ואמרת אליהם לכפיש לא יעמא צעמיו כי האדם יראה רק לעינים וצוה העולם אין אדם אשר יוכל להחליט על שום כפש אדם לומר עליו כי לדיק הוא צכל דרכיו ואינו מעמא ע"כ הזהירם הכתוב שלא לעמא עלמם רק לאלו שהתירה התורה צפירוש וק"ל.

א אמור אמור אל הכהנים צ"א ואמרת אליהם כו' ופרש"י להזהיר גדולים על הקטנים ואמרת למרט צדרך לחות כפל הלשון אמור ואמרת עפ"י מ"ש כחז"ל צצצת רבה מוקמא דפתח לה אמר מילתא דצדיקותא וצדחו רצבן עוצא והדר אמר שומעתתא וטעמא צני מה צני רבה צזה ואמרת עפ"י מ"ש רז"ל דאין השטן ומטעין ציוהכ"פ והוא דצאמת אמרו רז"ל דאין המולה נקראת אלא על מי שגומרה וכ"ל צזה דאלי"כ אין מן הדין שום שכר על מלוא דהלל היל"ע הוא מסיית את האדם לעשות את המלוא וסוף מעשה צמחצנה תחילה ע"כ אם יקרא המלוא על המתחיל והרי המתחיל ה"י הילה"ט ועל כן אין המלוא נקראת אלא על מי שגומרה וממילא הגומר הוא האדם ושפיר יוכל להגיעו שכר וצכעין זה כ"ל ג"כ צעצירה אין אדם נענש על המחצנה דהרי זה צא מלד הילה"ט וי"ל דזהו פי' לפתח חטאת רוצן דהילה"ט מסיית להתחיל רק לעשות העצירה וחיבק כשמתחיל האדם לעשותה הוא הולך ומטעין אצל אם יקית עד לגמר העצירה הרי אז אין מגיע להאדם כ"כ עונש. והנה צעיוהכ"פ אשר המלוא לאכול ולשתות אין לו לילה"ט להסיית את האדם כ"כ כי יודע כי צודאי מרוב אכילה ושתי"י יצא האדם לידי חטא וצודאי ישחקע צשינה ולא יעצוד את הצורא ית"ש כלל צצורתו היום וכמו ששומעתי אומרים צצס הגאון הלדיק מצאכדיעשוב זל"ל חיי"ע ועכ"י שהמליץ עוצ להשי"ת על עמו ישראל ואמר הלא אם ילוא הקצ"ה לאומה אחרת לאכול ולשתות צעיוהכ"פ

דרכי אלימלך ורבי זושא זי"ע ועי"כ השומע יתן אל לבו והו' גי'כ להזהיר הגדולים ועי"ז יחול השומעיה על הקטנים ועי"ן צפי' כועס אלימלך שפי' גי'כ קרוב לזה ואפשר לבאר זאת הנקודה זכרון תרועה, חין זכרון לראשונים חין זכרון לחכם עם הבקיל, [כאמר צפי' זו] היינו אם תרלה לעורר את מי בתשובה זהו זכרון תרועה ולזה לריך לעשות ככ"ל לעורר את עמיתו והסומע ישמע אזלי ישוב ודרכו הרעה וז"ש חין זכרון לראשונים היינו דחין כוונת המוסר לראשונים שאומרים לו המוסר רק כדי שיתעורר בעל העצירה אלל דקשה לנה צאמת לא יאמר דבריו לפני הסומע לעלמו לזה אמר לפני שאין זכרון לחכם עם הבקיל פי' שאין להחכם לומר מוסר לבקיל עלמו כאמור אל תוכח לץ ונפוש לבכון הפסוק אל תוכח לץ פן ישנאך הוכח לחכם ויאהבך והדקדוקים רבו כמו ששמדו זה צפריים הקדושים וצויתר וכי החכם לתוכחתו צפי' ועוד וכי. הוא לריך לחפש שיאהבנו החכם וזולת זה הוא שכל החכם אחמה. אלל דהכוונה אל תוכח לץ בעלמו פן ישנאך הוכח לחכם אמור דברי מוסר לחכם ועי"ז ישמע הבקיל דברך ויאהבך קאי על הבקיל כי הבקיל יאהבך עי"ז. ויש לפרש זאת לומר עומדים לעומת עוהדים צאומר קדוש והוא פליאה אלל עי"ד הכ"ל כשרולה לומר עומדים ולהחזירם בתשובה שלמה לריך לעומת עוהדים ככ"ל רק האומר המוסר לריך ונקודת לתקן כל חטאי ושיהיו הדיבורים יולאים ונקיים קדוש אז עושין פעולה בלב החיטה וזהו שנקיים צאומר קדוש וק"ל.

אן יאמר אמור אל הבכנים צני אהרן לנפש לא יעמא צעמי וסדקדקים כבר זכרנו וגם דברי רש"י מדברי רבותינו ידועים ומה שכלע"ד בדרך מוסר בהקדם פי' רש"י צעמיני עי"פ קרב אל המוצא את לו ושה לנה אתה צוס לכך נצחרת והוא פלאי ופרשו המפורשים עי"ד רש"י דהנה מלינו מ"הקצ"ה שוכן את דכא ולצ כשצר וכדכה אלקים לא תזה וידוע מאמרם ז"ל על כל המתגסה כו' אשר מחול ירצון שונים מזה שונים ומתגלהים כל עין הוואה אותם. ובפרט אהרן הבן צודאי השיג וידע כונה מנוכה מדת הגיאות כמו שאמור גדול הנאמר צושה ואהרן נחטו מה ועשה כאשר ליה עליו ושה במאמר השם שיקרב אל המוצא להקריב קרבנות ולעשות על ידם שלום בין ישראל לנציהן

צעיוהכ"פ כ"כ לא היו להם חף ומין מומואלם צצית כניסתם לא כן ישראל שלחם כל אלה אפי' אחד לא יפקד שלא יעמוד בתפילה ותחנונים עי"כ ציוס הכיפורים חינו נקית כי קוצר כי צודאי כולם ישנים על מעתם.

ומזה הטעם עלמו כ"ל הא דפתח רבה צמילתא דצדיחותא דהנה היל"ר כאשר רואה את הרצ שומין עלמו ללמוד תורה הי עם תלמידיו צודאי הוא עושה כל טלדקיא דאפשר למיעצד לנען הסר לב התלמידים משומע צלימודים ובפרט כשרצה יסב עלמו ללמוד צודאי התאמן שם היל"ר צויתר עי"כ התחכם רבה ופתח פיו צמילתא דצדיחותא וצזה הוטעה היל"ר צאמור הלל זה רק מושב ללים והלך לו וכאשר קר היל"ר חכך ומיד אמר שמתחלה וזהו כ"ל כ"י שכלומר צחורה וידבר הי אל ושה ללומר ואח"כ נאמר דבר אל צני' או אמור או שאר לשון כפול המכוון בלומר הראשון לומר להם מילתא דצדיחותא ואח"כ לדבר אליהם מה שליה הי וצזה י"ל גם כאן אמור ואמרת היינו כיון שהלרכו הגדולים להזהיר הקטנים להעשות היל"ר שלא יערידם וככ"ל עי"כ כתיב כפל אמרתי דבר זה לפני השומעים כדי להמשיך לבם לשומע צלימודם.

עוד אמרתי על הבפל אמור ואמרת דהנה רש"י הציא צפי' ויקרא עי"פ ונחנו הכהנים חס על המוצא לעפי' שאש יורד מן השמים מלה להציא מן הסדיוס והנה מן הדין הי' כי הדורש לרצים הי' די לו צנה שלומדס דיני התורה והמלה כאשר הנה מוצארים צחוסיק ובספרי הפוסקים ונה זה שנהגו הדרשנים לעשות חיזה הקדמה ולפרש צזה חיזה פסוק או מאמר צערים יפתח פיהו להורות להם הדרך ילכו צה וזה המעשה אשר יעשו חף הוא הדבר הכ"ל ואם כי חוסיק ודיניה הנה בעלום מלהיצים את האדם לעשות רלון קונו לעפי"כ מלה להציא מן הסדיוס שיוסף גם הדורש משה גי'כ כי צזה הוא כותן לב בעלמו להצין יותר הדבר על צוריו כי אם חין עיקר חין עפל וק"ל וזהו כפל אמור פי' שעוד טרם שיאמר להם המלה אשר בלעוה יאמר להם קלת מילי' ואח"כ ואמרת אליהם כו' ואחר כוונת הלצ הן הן הדברים.

עוד י"ל צפי' רש"י אמור ואמרת להזהיר גדולים עה"ק עפי' מ"ש לעי' פי' הפסוק הוכח תוכיח את עמיתך וליה עליו חטא היינו צעשה מרולה להוכיח יוכיח לעלמו או לגדול כמוהו וכמעשה

לחזיקהן שצטמים חשב צדעתו ווי אנכי שאזכה לעמוד לפני ה' ובפרט שהי' לו עוד דברים צנו כפרש"י וק"ל ולא הי' יכול לקרב אל המוצא מחמת גודל הצושה ובאמת השי"ת איהב את לב נשבר וכדכה ע"כ אמר לו משה למה אתה צוש פ"י מפני שאתה צוש לכך נצחרת עי"ז חפץ השי"ת רק כך [וצה יש לומר צורך אפשר שזאת הי' החטא מצני אהרן לפי גודל קדושתו כן הי' מהרואי להם להחנה צעניויות לכל להקריב צנקל כמו אהרן שזכרו לעי' וזהו צקרבתם לפני ה' צלי שום עיבוב ע"כ וימותו והן יכפר את זאת את שגית']

והנה המפורשים כתבו טעם של שצח מפני מה לא נחננו צני משה רבינו תחת אציהם כמו שלמדו חכ"ל מפסוק הוא וצניו כל הימים ובאמת צני אהרן ואלו מקים אציהם וכדומה רק הטעם מחמת שמושה נקרא איש חלקים והי' צזיון צאם הי' לומר צני משה ע"כ והזן למור

ולואת יצוא לכבון כי מחמת שכלה עתה הנצ"ה להזהיר את הכהנים על עניני עומאה שיהיו לכל יעמאו למת מחמת שהם כהני ועצדי הי' משרתי עליון ומשש השי"ת אולי על ידי זה יצוא צל צני אהרן איזה גיאות ע"כ אמר השי"ת למשה שיאמר להם אל הכהנים צני אהרן היינו שעליהם יוכלו לומר כי הם צני אהרן שאין פחיתות הכבוד כ"כ לאהרן כי הוא לא נקרא איש חלקים כמשה וממילא מדוקדק הכהנים וצני אהרן למה נכתב ומשש הי' ג"כ אולי מחמת זה יושפלו מאוד צעייניהם ויפלו צשפלות גדולה למור ע"כ יצאו לטמא לוחים לזאת לזה עליהם תיכף דיני עומאה מעפ"י שאינם חשופים וזהו אמר אל הכהנים צני אהרן מעפ"י שאתם ממלאים מקום וכבוד אציהם זאת הוא לגריותו עוד מחמת שעליהם יאמרו צני אהרן כנזיל מעפ"י כנפס לא יעמא וממילא הי' אמר אל הכהנים צני אהרן כוונה מיוחדת וגם ואמרת אליהם לנפש לא יעמא כוונה אחרת וא"ש.

חודש ה"א"ב"ב

ובני ישראל עשו כאשר לוח ה' את משה ועיין פרש"י וק"ל עוד דהנה ידוע כי אין השכינה שורה אלא מתוך שמוחה וכדרכת חכ"ל על ותחי רוח יעקב וכאמרם ז"ל שהצדל צין לדוד ממור וצין ממור לדוד וא"כ ודאי צעת אשר כלמור משה איזה

ולא יחלל זרעו צעמיו כי אכי הי' מקדשו עיין בכלי יקר וק"ל עפ"י מ"ש צספר הקדוש איה"ח על מה שנשא ילחק צת צתואל ויעקב את צנות לצן שתי אחיות דקודם שניתן התורה הי' להם נשות את ראו עפ"י רוח קדשם שילימו

וידבר אל מלך הטוב הטוב הציוני צבא האדמה להוליא את פרי שתי שנים זה אחר זה וצבנה הג' לריכה לשבות כי אין זה עוד כח להמליא טרף ומזון אך כל זה מלך הטוב לאשר יש זה כח זה ומוכרחת לתת מנחה לא כן כאשר קבלו ישראל החורה השחוקת הארץ להמליא טרף ומזון לעם הי' בכל עת ובכל שעה אם הוא יחר על כחה ואלדרכה וזה הבח אשר תשפיע שפע וצרכה זה הוא הכותן לה כח להוסף אומץ ובצורה וזה התענוג נודע אפי' נפי' אשה כי כאשר תחיל הילד להניק מדדי' אשר אז תחיל חלצה להתפשט והתחילת לאת החולה וכאמרת ז"ל פסחים קי"ג יותר ומה שהעגל רולת לינק פרה רולת להניק. ולזה חייב צהר סיני כאשר קבלו ישראל החורה ואלו הגיע לארץ הקדושה השחוקת גדול להניק י"ב צרך להי' אך לאשר היו עוד יושבים צחוכה וזו עומין אשר עייב צכל כוחה ועוזו עלרה כח מלהשפיע להם רק כפי הטבע אשר הטביע זה הציוני"ש אשר עייב אחר הי' לנפשה צהר סיני אשר אז קבלו ישראל את החורה דבר אל צבי' ואמרת אליהם דהיינו עתה יהי' לפי מה שתאמר אליהם כי נעתה יוכלו ישראל לצרוע שש שנים זה אחי' וצבנה הששית חוסף עוד תת כחה יותר משנים הקודמים ח"כ זה שילטרכו לשבות ומצודת האדמה צשציעית יקשה צעיניהם כי צלא זה היו מודים על חלקם לאשר צארלות אחרים לא תתן הארץ מנחה לאחר שתי שנים ומוכרחת לנחם שכה שלשית אך עתה כיון שחודי שנה צשנה חוסף כחה ח"כ יסגר להם הרבה צוה שאין זרעין צשציעית [ועיין צפני' פי' צחקות ע"פ ואכלתם יסן נוסן צשם החורה כהנים דצכל שנה וצנה גדלה תצוה על ג' שנים והצנן] והנה צאמת יש כחה אשר דעתם צשצת שנת השמיטה הוא כדי שתנוח הארץ ועיין צכלי יקר שהצ"א שכן הוא דעת החורה כו' אך אם האמת יהא כן לא יהא השצת להי' צשציל הי' רק ללורך קיום הארץ תהיי' השצתה לא כן כפי' מה שאמרו אשר ההשחוקת מהארץ תתחזק מידי שנה צשנה וחוסף תת כחה מאשר נכחה מימי קדם ואצפי"כ יצבחו זה הוא השצת האמת להי' לשם הי' לא לצולת.

וידבר אל משה צהר סיני לאחר שקבלו ישראל החורה והתחילה הארץ להשחוקק לטבע חדשה אשר עייב אחר הי' דבר אל צבי' שהלוי אשר תאמר אליהם יקשה צעיניהם וזהו דבר [קשה] ואמרת

אחיה מלוח חוקים ומשפטים לישראל צודאי הי' משה צשמוחה והנה מלך הטוב צעת אשר יראה האדם לאת הנפש מואחד מצבי ישראל צודאי ידאצ לצו וצפרטו עיי' הרגימה צודאי נפשו עליו תאצל אצל אם הי' לוח להרוג את הרשע צרשעתו ודאי עמו ישראל עושים רלונו יתיש צלצ שלם וצנפס שומח לקיים מלות הצורה וזה וצבי ישראל עשו היינו המיתה שהמיתו את המוקלל היתה צלצ שומח כאשר לוח הי' את משה הי' משה שש ושומח כי צולת זה לא הי' מוקלל הדיבור מפי המוקס וכני"ל כן המיתו אותו צשמוחה לקיים מה שגאמר צאצוד רשעים רינה.

פרשת בהר

וידבר הי' אל משה צהר סיני לאחר דבר אל צבי' כו' ועיין רש"י מה ענין שמיטה אצל הר סיני כו' ועוד דקדקו המפורשים על הכפל דבר ואמרת ועוד כפל ארצעה ומחשה וצצתה כו' שצת כו' שצת שצחון כו' שצת להי' ונ"ל צעורה יתיש דהנה אמרו רז"ל כל העולם כולו לא נצרה אלא ללוח לזה וצאצות אמרו כל מה צצרה הקצ"ה צעולמו לא צרה אלא לצבדו שגאמר כל הנקרה צשמי כו' ולכחורה הוא תרתי דסתרו אהדדי ונ"ל עפ"י מ"ש צפי' הקדוש והנמחד קדושת לוי להשוות הנוחלות אשר צין הרמזין ורש"י ז"ל צענין חטא משה רע"ה צווי מריצה עיי"ש [ועיין מ"ש ח"ה צפי' חקת על הילקוט ע"פ ודצרתם אל הסלע] וחוכן הדצרים דודאי כל הצוראים מוכרחים לעשות רלון קונס אך אם ישראל עושין רלש"ו אזי כל הנצרים כלם ששים ושומחים צפעולתן אשר הוה פועלים ללורך ישראל כי כ"ז כל חפלא וישעם וזה כל תכליתם אשר נצראו רק ללורך ישראל והקצ"ה ילרם וכתן צהם דעת ותצונה אשר אף אם ישראל יצ" ח"ו ח"נה מתנהגים עפ"י החורה המה משפיעים כל עוז לעמו ישראל אצפי"כ אך היא נמשל כמו אשה שיש לה הרבה חלצ דדדיה מוכרחת להניק כל אשר תולא ואך מה גדלה שומחה אם תוכל להניק את צנה כל החלצ ומחמת שילא מרחמה אשר אז ג"כ היא נשאר לאכול רק דצרים עויצים אשר עיי"ז יהיי' גם החלצ עוזה לצנה הוינק והגם שכהם פעמים כשצוצרת עלי' הריצוי החלצ אז יש לה יקורים אצפי"כ הסצול מעט רק כדי שתניק לצנה והצנן.

והנה י"ל ג"כ ע"י שהשרה הצוית"ט שכינתו על
הר סיני ע"י נתקדש ההר ונא לצחינה
ללמוד תורה ומוסר בעלמנו כמו ציתו של א"ל וקו"ס
צ"צ של קו"ס הוא וזה ה"י מושג ללמוד וירא
ראשית לו שיתנהג האדם בשפלות כמו שעשה
הש"י ששהרה שכינתו עליו ולא על ההרים הרמים
ע"כ חפילו האדם אשר חוננו ה' בעושר וכל עוצ
או צרכה אחרת יס לו ללמד שלא יתגאה כי לה'
הארץ ומלוואה והוא האדון האמיתי ולצ כשנר וכדכס
כזה שחושב את כל זאת בודאי אלוקים לא תצא
אותו א"כ ה"י ההר סיני למראה עינים ולמורה דרך
לעצדי ה' אפי' שעת שלא ה"י עליו כבוד ה' איך
שיתנהג האדם וה"י ההר צחינת דיבור כמו שעושה
האדם פעולה עם דיבורו כן עשה ופעל ההר סיני
ג"כ מהר"א לצדו וכמו שזכרנו לע"י שגם צחינת
זו ה"י בית אברהם שהכל מלפנים לראותו היו נחמתי
זה וזה וידבר ה' אל משה ה"י כמו שפעל דיבור
ה' אל משה כן צהר סיני לאחר כי ההר סיני
בעלמנו ה"י אמרם חס הוא ללמד מתיבת צהר
שקציה דיבר צחור הר סיני ע"כ לאחר ה"י אשר

המלצה כי תיכף ועתה הולך לחק ה"י אצרהם מחנענו ומיחל ומלפס ומתי יצא יום השמיני עיי"ש מעט באריכות ויש להמחיק מעט הטעם ושם דלם חשצ לעשות מלוא וכלאם ולא עשאה ומעלה עה"כ כאלו עשאה וא"כ וכש"כ כשהוא חנוק עפ"י הדיבור צודאי נחשצ לו כאלו עשאה ומיחל נחשצ לו כל יום ויום כאלו מל אותו צאצאו היום וכן יל"פ ג"כ כאן דהמלצה היא מלוא נמשכת חשע וארצעים שנה ח"כ כל זמן שלא מנה כל השנים הללו לא עשה מלוא כלל ע"כ אמר הכתוב והיו לך ימיו שצט שצחות השנים דהיינו כל יום ויום משצט שצחות השנים יהא נחשצ לך כחשע וארצעים שנה.

ועשיתם את חקיה ואת משפטי תשגרו ועשיתם אותם וישצת עה"ל כ"ל עפ"י ומ"י שנשאלתי למה צפ' אמר כאמר בכל המועדות חקת עולם רק בפסח וצרה"ש לא כאמר חקת עולם וי"ל כי הכה ידוע דישאל היו משוקעין צעומהם עד שלא יכלו להתמנהם יותר כי ח"ו היו נשתקעו ורק ה' צד"ח הקדים להם הפדות וגאלם ציד חזקה וצ"ע והעלה אותם ונדיע"א התחמנה עד למעלה ראש וכנ"ש מאפילה לאור גדול ורק ח"כ לזה ה' לקצור שצט שצחות תמימות תהיינה וצכל יום ויום ילאו ח"כ משער עומהם ח' עד שציום הכי לקפירה הגיעו למעלה שהיו זה צליל ח' דפסח וח"כ לא נשאלו צמעתן שהיו זה לא צליל ח' ולא צשאר הימים כי גדלו והלליחו אשר ע"כ לא כאמר זה חקת עולם. וצרה"ש הטעם פשוט דהרי חף שלא זכו ישראל ח"ו צרה"ש הרי ניתן להם הימים שצין רה"ש ל"כ להשיצ ולהיעיצ ונעשיהם והצן

ורגה צפ' משפטים צמלות השמטה לותה תחורה על השצת ועל המועדות והציא שם רש"י ז"ל שלא יאמרו כיון שהוא שנה השמטה וכל השנה קרוי שצת צראשית וכן לפי שאין זה לא זריעה ולא קליה ולא חסיפה לא יהא נוסג צו מועדות ולזה הקצ"ה שאעפ"כ המועדות לא יסרכו ומקומן וא"כ י"ל כיון שכאן עיקר מלות השמטה נמזה לנו תחורה דצ' זה ועשיתם את חקותי היינו דאף צשמטה לריך לקיים מלות המועדות שכתוב צהן חק"ת עולם ואת משפטי היינו רה"ש שהוא יום המשפט תשמו חף צצנת השמטה ועשיתם אותם דהיינו ימ"י הפסח דכתוב צהו אלה מקראי קודש אשר תקראו אותם ח"ת אותם אלא אחס תעשו ותחזקו והא

כמו אמירה ומה ה"י נשמע מוננו ונ"ש ח"כ ש שנים כ"י וצצנה השציעות לת"י ולת"ה את ספיתיה וה"י מורה שיש צדון אחיתי ושאין להאדם צמה להתנאות אפי' אם חכנו ה' צצרות וכנ"ש יעשה כמו שילוא עליו אדוני כי השמיעות והיוצלות ה"י מורין הכנעה כידוע מכל מפורשי חוה"ק וצראשם האלש"ך הקדוש וה' ישים צלצו להצחו ויראחו והכנעתו צלצ שלם וצלצ שוח כל הימים.

חודש ה"א ב"ב

וספרת לך שצט שצחות שנים ש"ש ש"פ והיו לך ימיו שצט שצחות השנים חשע וארצעים שנה עיין צאצ"י ונ"ש צמה שהאריך הכתוב כ"כ והודיע אותנו מקצר הפרטים ומקצר הכללים עיי"ש דצרו כי נעמו וצזה כ"ל רמז ח"ש אין צ"ד צא עד שתכלה פרוטה מן הכיס דהנה אמרו כלו כל הקי"ץ ואין הדבר תלוי אלא בהשוצה אך אם האדם מחשצ שנותיו צפרטיית אז הוא צעיקו כאצרה הארץ אצל אם יחשצ שנותיו צכלל אז יצחן וידע כי גר הוא צארץ הלו והזמן קרוב מאוד לתת דין ומשצין צודאי יעשה חשוצה שלימה וצודאי צ"ד יצא כאשר יעשו כן כל ישראל וק"ל.

א"י לתרץ דקדוק הכ"ל עפ"י ונ"ש רז"ל כל התחלות קשות ונ"ל דעומה דמילתא משום שאמרו דאלמלא הקצ"ה עזרו לא יכול לו ואמרו דהקצ"ה מצקש מישראל פתחו לי פתח כחורה של מחט כ"י וא"כ העיקר אצל האדם הוא רק ההתחלה וזה עבודה הקשה אצל ח"כ כאשר כבר התחיל הרי הקצ"ה עזרו ואז צודאי נקל לו לקיים מלות ה' וזה כ"ל פ"י הכתוב לפתח חטאת רוצץ דהיינו לפתח ולהתחיל ללכת צדרכי השם החטאת הוא ה"ל"ה רוצץ ואינו מניח לפתח אצל ח"כ הרי הקצ"ה עזרו ועיין צכל"י פ' זו מה שיש דמיון ויחוס לשנים הללו עם שנות האדם עיי"ש ויונעם לך וזהו לפענ"ד וספרת לך היינו להנאחך כנ"ש הכלי יקר וזהו שאמר והיו לך ימיו שצט שצחות דצאות אין קשה לך לצדק צלא עזר רק ימ"י ואעפ"כ יחשצ לך כל חשע וארצעים שנה כאילו אחס צעלמך צכחך עשית כל אלה.

א"י קרוב לאופן הכ"ל עפ"י ונ"ש המפורשים הכתוב וימל אצרהם את ילחק צנו צן שמונת ימים כ"י יל"ד הול"ל ציום השמיני והוא דקדוק עולם וכי צקי אצרה דכלה שכל החי ימים הוויין צכלל

והא דכחוצ אחס דוקא צפסח ודכשו אחס אפי' שוגגים ואפילו מזידין אולי משום דשאר המועדות הלזין צפסח וכמו שכתב העורר צהם סימן את צפ גר דק הן וק"ל.

וכי תאמרו מה נאכל צננה הז' כו' ולוית' את צרכתי כו' ודקדקו המפורשים דכל הקרא מוכי תאמרו מיוחד ועיין צלוח"ת ובסי' אה"י וכו"ל דהנה צפ' צחקותי אמר אס צחקותי תלכו כו' ואכלתם יסן כושן ופירש"י שיהא היסן הכושן של ג' שנים יפה לאכול משל אשחקד אי"כ י"ל דזה יפה העונש דאס לא יאמרו אזי צבל שנה ושנה יאכלו ותצוה יסנה משל ג' שנים אכל אס יאמרו אז רק צננה ששית עשת התצוה לשלש השנים וצוה מתורץ מה דקשיא לי צתוי"כ שכי אין לי אלא ששית חמשת רביעית שלשית שנים מכין וקשה אצלי לא חשב ג"כ ראשונה ולהכיל י"ל דצחמת אס צראשונה תעשה תצוה לשלש שנים אי"כ אין מהתנוה אס לא ישאלו מה יאכלו דהרי כבר יש להם ידוע שיהא להם מה לאכול צצציעית ורק אס צראשונה לא תעשה תצוה רק על שנה אחת אזי יפול חרדה צלצם מה יעשו אח"כ וצצציעית והאיך אשר לצו יהנה אימה אזי הקצ"ה מניחו לידאג עד השנה הששית אכל הצוטה צה' ולא יאמר מה נאכל אזי תיכף צננה השנית תעשה תצוה לשלש שנים.

ובכל ארץ אחוזתכם גאולה תחנו לארץ כ"ל עפ"י"ו שחיתא צפ"א אכטיגנוס איש סוכו אומר אל תהיו כעצדים המושמים את הרצ עי"ו לקבל פרס כו' כ"ל לפרש דהנה צמורא רמז כתיב לה' הארץ ומלואה וכתיב השמים שמים לה' והארץ נתן לב"א ומשני ל"ק כאן צעושין רלש"י כאן צאין עושין וח"כ כשישראל עושין רלש"י אז ונחתי בשמי"כ כו' ונחנה הארץ ציל"ה כי תהי' מוכרחת ואכלתם לחמכם ולא אינם לריכים לקבל פרס רק נזכים צמורע וזמורע הושיעה למו אכל אז רק השמים לה' כי הארץ נתן לבני אדם ואין להם רק יראת שמים וזהו ויהא מורא שמים עליכם אכל אס חיו אין עושין הרי אז גם הארץ ומלואה כולה לה' ויש להם לירא מן השמים והארץ עי"כ ש"ל ש"ה הש"י"ת שצכל מקום אחוזתכם תחנו גאולה לארץ היינו שייצינו מעשיהם שיהי' והארץ נתן לבני אדם.

א"י דהנה כחוצ לעי' ושצתה הארץ שצת לה' ועיין צי"מ שהוא לשם ה' על מה שלא שצת הש"י"ת צשש השנים כי גם שצת גדלה התצוה עי"כ כלשונו על השמטה עכ"ל וציין צפי' יפה לקץ מ"ש צשש הגאון צעחתי"ס ז"ל צצצור הגמורא הצצאו עלי כפרה על שמייענתי את היסח ודפח"ח והנה גם צשמטה י"ל כן דהנה אמרו לא ניתנה חורה אלא לאוכלי המון ולא שצת לא יהי' צו ושאר הקציה גיב את השצת אז לא כן כי תצאו אל הארץ ויפסקו המון ושצתה כו' שצת לה' צצציל ה' והעעם כי שש שנים תזרע שדך ולא ישמור הקציה את השצת כי גם שצת מוגדלות הארץ ומוליהא למחיס וזרעים עי"כ לזה ה' וצכל ארץ אחוזתכם תעשו השנה השציעית שמטה וצוה גאולה תהי' לארץ מה שלא שצתה השצת צששש השנים והצו' לא מלאה ידו די השיצ וגוי' איתא צמקורה **ואם** ג' דין הכא ואידך ולא מלאה היונה מנוח וכו' ג' גם לפור מלאה צית כ"ל לפרש דהנה כתיב והי' כאשר חרד ופרקת עלו וכו' ואמרו כז"ל לא נחמלא לור אלא מחורצנה של ירושלים אי"כ כל קיום ומלצ ישראל הוא רק צאם הולכים צתורת דת אכל כאשר יעצו ויסיכו מיד נגזר עליהם להיות חיו ערודים וגולים ומקום דצתחלה ג"כ רק עי' תנאי צאו לא"י כחמור ויתן להם ארלות גויס וכו' צצצור יבמרו חוקיו וכו' אכן אס חמורו ישראל אעפ"י שצבר לא קיימו התנאי וראוי להם להיות גולים מ"מ הקצ"ה צרו"ח מקצלם תצוה אכל אס חיו עומדים צמרדס אז מיד נחקייס ופרקת עלו מעל לווארץ וכצוה כופל זה קס. וצוה מצוהרת המקורה לכבון ואס לא מלאה ידו די השיצ שחם חיו חמורו כ"כ שלא יכלו עוד לעשות תצוה אז ומילא תיכף ולא מלאה היונה מנוח אלו ישראל שנמשלו ליונה כמ"ש יונתי תמתי כו' וממילא כשחיו ישראל כופלים זה קס ולא גם ליפור מלאה צית היינו האומות לפור צגי' עשו כי כן הצציתו יחק אציו וס"י כאשר חריד וכו' אז יש להם מנוחה.

א"י עפ"י מ"ש חבז"ל [בכחוצות ק"ה] האי ל"מ דמרחמין ל"י צבי מתי' כו' אלא משום דלא מוכח להו צמילי דשמיל ומואן דקני ל"י צבי מתיא משום דמוכח כו' והסו ולא מלאה היונה מנוח הוא רמז על הת"ח משום דקני ל"י צבי מתיא אכל אס לא מלאה ידו די השיצ שחיו מוכיח להם צמילי דשמיל אזי גם לפור מלאה צית דהחמוראים נחשלו

נחשלו ללפור דרור שאינו מקבל מרות וכמו שהציא צי"מ כאן והיינו דיש לו שלום עם החוטאים והם נחללים בציתו ע"ד הכתוב מושל מקשיב וכו' והצנ. **א"י** עפ"י דמבואר בקה"ק דבשני אופנים יש מקום לזכות צדין א' אם הוא עלמו לדיק גמור צי' אף אם הוא אינו ל"ג כ"כ הקצ"ה מעריך אחרו כגד רשע וכנגד רשע הרי הוא לדיק גמור ע"כ זוכה צדין וכבר פירשתי צי"מ בחרותי בזה הא דאחרו דלין תפילה נחשלת אם אין זה מתפילת פושעי ישראל דהכוונה דלא מעריך הקצ"ה תפילתם לכגד תפילת הפושע ואזי מוילא נחשלת תפילתם וזה יאמר המוקרה ולא מלאה היונה מנוח אם לא מלאה ידו די השיצ היינו דל"א להלדיק לזכות צדין אם אינו לדיק גמור רק אם גם לפור מלאה צית היינו רק באם נמלא גם לפור דרור צחוד הבית תפילה הכוונה על הרשע המכונה ללפור דרור כאמור לעיל אז מעריכו הש"ת לנגדו אזי הוא לדיק ויוכל למלוא מנוח גם הלדיק שא"ג.

א"י עפ"י מאמר רש"י שיהי קידושין ראיה מייחך ח"י ועוף שיש להם אמונות והן מתפרנסין שלא בלעך כו' אלא הרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי ומה שהקשה ג"כ המוקרה הרי גם לפור מלאה צית ודרור קן לה ושלא בלעך ומא' טעמא לא מלאה היונה אלו ישראל שנמשלו ליונה כאמור לעיל מנוח וכו' אין צדין שיחפרנקו שלא בלעך ומשיב מחמת ואם לא מלאה ידו די השיצ שהרעותי את מעשי ולא עשיתי תשובה כהוגן ע"כ קפחתי את פרנסתי.

א"י עפ"י מה שצי"ור האוה"ח הקדוש בקדמה זו הפסוק וכו' ימוך אחיך ומכר ואחוזתו וצא גאלו הקרוב אליו וגאל את ממכר אחיו ואם לא יהי' לו גואל והשיגה ידו וכו' ואם לא מלאה ידו די השיצ ותוכן מדבריו הקדושים הנלמד לעניינינו דהגאולה יהי' או עפ"י לדיקים יסודי עולם אשר לא יכחו ולא יסקטו מלהשיב את העם אל ה' אלקיהם בכל לצצם ונפסם וזה וצא גאלו הקרוב אליו כאמור בקרובי אקדש [ול' כראש הקרוב אליו שיקרב האיש הזה אל הלדיק כידוע וקשה"ה ח"י צ"ל] או ח"ו ע"י יסורין יזכו לגאולה וז"ש ואם לא יהי' לאיש גואל והשיגה ידו רמז יל' ה' ח"ו ישיגם ועי"ז יזכו לגאולה ואם לא מלאה ידו די השיצ דהיינו אם יהי' ח"ו חייבים כ"כ אשר לא יהי' יכולת ע"י היסורין לצד למרק עוונם או שאין

אם עוד רצות בשמים וגו' עיין בצעמ"ט מ"ש ולי כראש עוד לומר דאם ח"ו עוד רצות בשמים שלרבים להיות בגלות יוליא בגרעון כקף שעי"ז צצק יאמר מי יתן ערב ויום לשנה יחשב וז"ש אין צן דוד צא עד שתכלה פרוטה מן הכוס ואם מעט נשאר בשמים לפי שנות האדם כי ימי שנותיו בהם שצעים שנה ואם לא עכשיו אינתי חשב חנוש ע"ד דכ"ח צג"י ל"ט ואם לא יגאל צאל"ה ג"י ל"ו שהוא הרוב משצעים וילא צצכת היצ"ל חסד ר' ג"י מ"ז ועם ה"ג שנס מנח הולדו עד שנעשה צר עונשין הוא קמ"ך וכיון שה"ג שנים לא נחשצו לא נשאר כ"א מ"ז והרוב מן מ"ז הוא כ"ד וזהו אל ישיצ ד"ך נכלם והצנ כי הוא דעה וצינה למצינים.

פרשת בחקותי

אם בחקותי תלכו וכו' ופירש"י ע"מ שחסי עמלים בתורה והוא מקשה הצנה ויוצן דהנה כתיב אדם לעמל יולד ואמרו חכז"ל [קנהדרין ל"ט] זכה לעמל של תורה לא זכה לעמל פיו שנאמר כל עמל אדם לפיהו והנה אמרו עוד צפ"א כל המקבל עליו עול תורה מעצירין ממנו ע"מ ועול ד"א ואינו לריך לעמל צציל פיו וזה ג"כ י"ל צכוונת הכתובים אם בחקותי תלכו שחסי עמלים בתורה אז ונתנה הארץ יצולה והשיצ לכם דיש את צליר כו' ואכלתם לחמכם לשובע ולא יהי' לכם עמל פ'.

א"י אם בחקותי תלכו כו' ונתנה הארץ יצולה ועץ השדה יתן פריו כו' יל"פ בדרך לחות דהנה באמת תוס"ק עוב קמרה מכל קמורה כי האיש אשר עוסק בשאר משא ומתן הוא עפ"י הרוב כמו עולה ויורד כידוע ולפעמים ח"ו אירע שנופל ממדברתו

נחשב אליו רק שונה הוא פעל לו שיהי לו תלום על מלחים עייש נמלא מכל הנ"ל כי זאת אשר לא יסתפק האדם במה שיש לו הוא מזה מנוסה וחולי רעה ר"ל שאין שום לו במחנה חלקו אשר יש לו זה המדה באמת אינו נוהגת אלא בפחותי ערך וחוקרי דיעה אצל דרך חלדיקים וקשהקים צוה שיש להם וכמו שחליו צקרה שאמר יעקב ובי יש לי כל עיין החילוק בשרשי במקומו וזהו י"ל הקרה ברכת ה' הוא תצטריר ולא חוסף עלב כו' דהמידה מנוסה הוא אשר לא ישום האדם במחנה חלקו הוא רק אם לא צרכו ה' דהיינו שזה לו העשירות ע"י גבינה וגזילה ואיכא כי אם יסתפק זה האיש יהי עוד חוטא כשכר והבן אצל באמת אם הצרכה צא לו ע"י הש"ת וה' לזה לו את הצרכה אז צודאי נתן לו הש"ת גם מדה הסתפקות כי באם לא יהי לו המידה הוא אז יהי לו עוד לרעה כי יחקר לו עוד יותר והבן והו כוונת המקרה ולא חוסף עלב כו' וק"ל וצודאי אין הקצ"ה נותן מדה הסתפקות רק לח"ש אשר עוצדו ועוסק בחורה כל הימים הוא זוכה לזה והעניס כדי שלא יערידו הצלי עולם הזה ומשקתה.

והשתא ח"ש ויוצן כל הדקדוקים חשבתי דרכי כו' חשבתי צרכות וקבלות היינו שחשבתי אם אלך בחקות החורה אז יהי לי מלי ועד תייו היינו שיצרכני ה' צוידת הסתפקות ולא יחקר לי עוד בכל כמו שכל הא"צ ימלא מן ח' עד תייו כן יהי לי כל עוצת עוה"ז כי ע"י שיהא לי מידת הסתפקות לצרכות אשר יצרכני ה' ואם חי אינני אחבה בחקות החורה וממילא הקיים אז ואם לא תשמועו כו' מה כתיב תמן אמר הקצ"ה ויקפתי ליסרה אחכס דהקצ"ה יוסף לו עשירות גדול ויהי לו מאה חלק וממילא יהי חקר לו עוד כפל כתי' המפורשים שהצאתי לעיל על אין אדם מת וחלי מאותו צידו ואין לך עונש גדול מזה כי עונש אחר שמוצא צחוכה יכירו וידעו כולם כי הוא עונש אצל העונש הזה אדרבה העולם יהי קצורים כי לזכות הוא ולו יהי לעונש והו ויקפתי צוה שאוסף זאת יהי ליסרה אחכס כי מכה ההוספה יחקר יותר ואפשר שזהו מ"ש ומשלים לשכחיו אל פניו להאזירו ע"י מה שמשלים לו זכותו בעוה"ז צוה עלמו מאזירו כי עי"ז יחקר לו ככ"ל וזהו אלא שהן עוד הפוכות כי באמת הוא מהיפוך אל ההיפוך והבן וממילא מוצן העונש של ויקפתי

כו

ומדרגתו פתאום מליגרה כוה לצייר עמיקתא פנע ע"י חטאיו ופעם ע"י חטא חזירו אצל כל העוסק בחוה"ק לשמה חפ"י שראשיתו הוא מלצר למאד שמוכרה לקיים פת צומח כו' וכל האמור להלן אצל עש"י הדוד הוא עולה צומקילה וסף הבצור לצוה שנעשה רצ או דין ומתפרנס שלא צלער וצפרע לעת זקנתו צישיס חכמה ונהנים מונו עלה וחש"י וגם האדם שעסק בחורה ולא עלתה לו להפרכס שלא צלער חפ"י יס לו שכר עוז הלפון ללדיקים ושכר מעשה צידו והו שאמר הכחוז והצטיח אם בחקותי תלכו היינו שתתעסקו רק בחורה אז וכתבה הארץ יצולה היינו עווי הארץ יהנו הקיפוק וגם ועץ השדה הוא האכבים המוכנים לחילני סרק יהנו פרייו היינו להס"ח וק"ל להמשיך כל הפרשה צוה וישתחם לצעה וכו'

חודש ה"א"ב"ב

במד"ר איתא על פסוק הנ"ל ה"ד חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך ר"ל צרי דר"ח צ"ס ר"י אמר חשבתי קבלות וצרכות מלי ועד תייו הם הצרכות וכו' [כי מתחילין ח"ס בחקותי כו' צחל"ף ומסיימין ואוליך אחכס קוממיות הוא התייו] ר"מ התנא דר"א צ"ר אצינא אמר חשבתי דרכי כו' חשבתי מ"ש בחורה אם בחקותי תלכו מה כתיב תמן וכתתי שלום בארץ ואם לא תשמועו כו' מה כתיב תמן ויקפתי ליסרה אחכס וכו' והמדרש הזה אומר דרשנו כי כלו מקשה (א) מתיא אם הצרכות מלי ועד ה' משמע משום זה יותר עוז לילך בחקות החורה אצל אם לא היו הצרכות רק עד מ"ס ניו"ן לא. (ב) יש להבין למה זה צא להודיענו שהקבלות הם מוליו ועד ה"א כנ"ל. (ג) מה שאמר ועוד שהן הפוכות ואם לא היו הפוכות ה"י תינה. (ד) צלמא אצל הצרכות שאמר וי"ב תמן ומשמיענו שכתוב שם וכתתי שלום בארץ ומשמיענו דבר גדול ומשום כי שלום שקול כנגד הכל אצל צהקבלות שאמר וי"ב תמן ויקפתי ליסרה אחכס קשה וכי לא ה"י לו להציא דברים יותר קשים כגון ואכלתם צמר צניכס וכו' וכהנה וכהנה. ועל ארבעתן כ"ל לצאר צ"ה צהקדמה קלרה. דהנה אמרו סב"ל אין אדם מת וחלי מאותו צידו וי שיש לו מכה רולה וכו' והקשו המפורשים הלא מכה הוא חלי ממלחים וא"כ יש לו חלי מאותו כצר ותי' דבאמת דמנה שיש לו לא

עד כמה הם חיים הן למות הן לחיים חי חי
 יזכור [ועיין ציערות דצט מ"ש צפירוסו דפח"ח וצ"י]
 ולהכ"ל י"ל דהנה צעשות האדם דברים עוצים הוא
 נקרא חי לא כן הרשעים צחייהם נקראו ג"כ מתים
 וז"ש זכר החיים עד כמה הם חיים היינו כמה
 ה"י צחינת חיים וגומר אומר הן למות היינו להיות
 רשע והן לחיים שיהי' נקרא לדיק ח"י ח"י כ"י
 היינו דזה תלוי צח"י ח"י שהוא ג"י ל"ו שהוא
 רוב שנותיו

ואברתם

צטר צניכס וצטר צנוחכס תאכלו
 ודקדק צקי אזה"ח דתרי פעמים
 אכילה למה וכ"ל עפ"י מ"ש חכז"ל צכחצות דק
 ק"א דאכלה כוסצרתא הוי' לה צני צישרני וכי
 צגליון הש"ס פ"י צעלי צטר ר"ח וא"כ י"ל כונת
 הכחוצ ג"כ ואכלתם [כוסצרתא וזה יגרום] צטר צניכס
 צצניכס יהי' צעלי צטר ואח"כ אור וצטר צנוחכס
 תאכלו עפ"י מ"ש שם כ"ט ע"צ תני ר"ח הרולה
 שילצין את צחו יאכילהם אפרוחים וישקנה חלצ
 קמוך לפרקה א"כ הצטר לצנות הוא אפרוחים
 וזה שציערה התורה וצטר צנוחכס [היינו אפרוחים]
 תאכלו על ידי שיהא להם כל עוצ. וקיימתי צ"ה
 להפוך את הקללה לצרכה. הדצק צמידותיו ויצרכוכה אמן

כ"י הוא נגד הצרכה ונחתי שלום כ"י כי מדת
 ההסתפקות הוא השלום האמת ואם אחשוב כ"י
 ואשובה רגלי אל עדותיך כי טוב לי תורת פיד
 מהעונש אלפי זהב וכסף וק"ל והי' צרו"ח יעזרנו
 לילך דרכיו ואז יקוים אם צחקותי תלכו כ"י ונחתי
 שלום. עלינו ועל כל ישראל.

חודש ה"א"ב"י"ב

ואם עד אלה לא השמענו לי ויקפתי עליכם
 ליקרה אחכם שצנע על חטאתיכם ושמעתי
 צסס המוצר פרי לדיק זל"ל זהא דאיתא דאין
 עונשים למהו מעשרים ומלינו דמוצן י"ג עונשים
 ואמר איהו דזה תלוי צאם עצרו רוב שנותיו ולא
 חטא אז ג"כ אין עונשין אחרו רק משעצרו עליו
 ב"י לא כן אם רוב שנותיו להצל ולריק ילד עונות
 חטאים ופשעים אזי נענש אף צמה שחטא מ"יג
 שנה ואילך וביאר הכ' צטוצ טעם דהנה רוב שנותיו
 סמה ל"ו כי ימי שנותינו צהם שצעים שנה וז"ש
 ואם עד אלה ג"י ל"ו לא תשמעו לי ויקפתי עליכם
 שצנע [היינו השצנע שנים מן י"ג שנים עד כ'] על
 חטאתיכם ודצרי טעם הן ואמרתי לפרש עפ"י
 דצריי כונת הפיעו [ציום א' דרה"ש] זכר החיים

